

Mottó a tapasztalatokhoz

"Életünk döntő pillanataiban gyakran megérezzük Isten segítő kezét, holott nem is kértük, és nem is érdemeltük meg.

Isten nem a bűnt melengeti ezzel, hanem azt akarja, hogy megtapasztaljuk kegyelmét, amely emlékeztet minket a Tőle való teljes függőségünkre."

John Paulien

1. Az egész életem egy nagy tapasztalat

Még sehol sem voltam, de Isten már tudott rólam. Van egy könyve, amelyben fel vannak jegyezve a napok is, amikor formáltatni fogok, "*mintegy a föld mélyében*", s ezek a napok mind be voltak jegyezve, és 1957. december vége felé megfogantam. Az Úr keze formált, Ő alkotta veséimet, s látták szemei az én alakotlan csontomat..., majd kilenc hónap elteltével 1958. augusztus 20-án délelőtt 9 órakor megszülettem a pásztói kórházban, mert ekkor Lőrincin laktunk.

Anyám, amikor megtudta, hogy terhes velem, el akart vetetni, mert a kilenc évvel korábbi szülésbe majdnem belehalt ő is, a nővérem is, de apu ragaszkodott hozzá, hogy megszülessek. Apu mindig nagyon szeretett, és én is őt.

Mintegy 2,5 éves koromban Csömörrre költöztünk, ahol anyám nővérenek családjával közösen vetünk házat. Ekkoriban gyakran nyaraltam Jászfényszarun nagymamámnál, aki hívó katolikus volt, és engem is mindig elvitt magával a templomba, temetésekre, körmenetekre, búcsújárásokra. Gyermekként láttam szinte vallásos életét. Minden este elalvás előtt és minden reggel felébredve az ágyban ülve imádkozott. Ez volt a nap végén, elalvás előtt a legfontosabb dolog, és másnap reggel szintén az első, amivel indult a nap: imával. Erre tanított engem is. Szeretett vallásos énekeket énekelni hétköznapi is. Ha vihar volt, dörgött és villámlott, felvett a karjára, az ajtóhoz mentünk, onnan néztük a zivatart. Ő énekelt, és én nem féltem. Azt mondta, hogy nem kell félni, mert ha szent énekeket énekelünk, nem csap a házba a villám. Nagyon szelíd és jó erkölcsű asszony volt, szeretettel teljes. Jó volt együtt lenni vele.

Valahol itt indult el vallásos pályafutásom. Természetesen engem is katolikusnak kereszteltek, óvodai éveim után, hat évesen első áldozó lettem, és jártam a templomba vasárnaponként, többnyire egyedül, mert nagymamám nem lakott velünk, a család és a rokonság többi része meg nem, vagy csak látszatvallásos volt. Az iskolában kisdobosnak neveltek, így hát a mindig aktuális politikai rendezvényeken is részt vettem, mert nem éreztem a különbséget, és nem is magyarázta el senki sem. Apukám párttag volt, ő ebbe az irányba nevelt engem. Kilenc éves koromban elköltöztünk Csömörről Budapestre, mert keresztanyámék és szüleim között állandósultak a veszekedések. Házasságuk is rossz volt, többször el akartak válni, olyankor mindig én békítettem össze őket.

Pesten, a XVI. kerületben messze volt a templom, sokáig nem is tudtam, hol van, így elszakadtam a katolikus vallástól. Az új iskolában viszont egyre erősebben sulykolták belénk azt, hogy nincs Isten. Sokáig teljes bizonytalanságban éltem, amíg egyszer csak történelem órán a tanárunk logikusan, a mi korosztályunk számára teljesen érthetően és elfogadhatóan el nem magyarázta, hogy a vallást csak emberek találták ki, és hát tulajdonképpen nincs Isten. Annyira szavahihetőnek tűnt, hogy teljesen megnyugodtam. Végre tudtam az igazságot!

Ennek tudatában hazamentem, és egy közeli alkalommal megteremttem történelemtanárunk tanításának gyümölcsét. Már nyári szünet volt, és két szomszéd lány volt nálunk játszani. Én felálltam meztelül a kidöntött diófa törzsére, jól kihúztam magam, és egy irtózatosságot káromkodtam a szaporodással kapcsolatban, belefoglalva a Jó Istent is, de azonnal torkomra is fagyott a szó, mert anyukám éppen akkor jött haza a munkából, éppen megállt a kapuban, hogy kinyissa azt. Természetesen hallotta a teli torokból előadott káromkodásomat. Bejött, nem szólt semmit, de egy akkora pofont adott, hogy "csörgött a fejem". A lányok haza mentek, én meg elgondolkodtam a történet felett, és arra a következtetésre jutottam, hogy mégis csak lehet Isten, mert anyu tiszteli, bár időnként az ő

szájából is hallottam egy-egy elcsúszott kijelentést Istennel kapcsolatban, amikor mérges volt. Én viszont soha többet nem ismételt meg a diófatórszön tett csúfos kijelentésemet, és ezen túl rosszul érintett az is, ha mások szájából hallottam.

2. "Hitevolúcióm"

Gyermekkoromban katolikusnak kereszteltek és neveltek, és nagymamám őszinte, hívő életét látva cseperedtem felfelé, és amikor Csömörön laktunk, egy hideg, kora tavaszi napon, hintázás közben az égre nézve hittel énekeltem, hogy "Süss fel nap, fényes nap, kertek alatt a ludaid megfagynak!". Fáztam, de hittem, hogy ki fog sütni a nap, és valahányszor elment egy felhő, a felragyogó, meleg fénysugár mindig gyermeki hitemet erősítette. Akkor ezt hitem győzelmeként könyveltem el, és tanultam hinni.

A templomban, vasárnapi misék alkalmával mindig a falfestményeket néztem, és azt latolgattam, hogy én melyik angyal szeretnék inkább lenni: a szőke hajú, rózsaszín ruhás, vagy a barna hajú kék ruhás, mert mindkettő nagyon szép volt. Természetesen nem jutottam dülőre ebben a kérdésben. E szemlélődésembe teljesen bele tudtam feledkezni, és a liturgiából, meg a tanításból vajmi keveset fogtam fel, így nem is tudott igazán hatni rám.

Amikor már nagymamám is Csömörre költözött, keresztanyámhoz, idős korára való tekintettel, akkor az ő nagy imádságos könyvét gyakran elővettem. Elsősorban a szép képek ragadtak meg benne, de elkezdtem tanulmányozni az ünnepeket, meg a katolikus vallási élethez tartozó, betartani való szabályokat, és éreztem, hogy ezt még csak megjegyezni sem bírom, nem hogy mind betartani. Be is csuktam a könyvet, és többet nem vettem elő. Valami egyszerűbbre vágytam.

Aztán jött néhány ateista év, ami teljességgel kitörölte belőlem a még nyomokban meglévő, katolicizmushoz fűződő érzelmek maradványait is.

Így, szinte teljesen üresen, kisöpörve anyukám pofonja által az istentelenséget is, már fogadóképes voltam a Szent Biblia tanítása iránt, ami nővéremen keresztül érkezett meg hozzám, mondhatni gőzerővel.

3. Éva története

Lakott a szemközti szomszédunkban egy nagyon szép, kék szemű, szőke lány az édesanyjával al-bérletben. Éva 16-17 éves lehetett, jó alakú, csinos és kedves. Nagyon szerettem őt. Barátnője, Hédi, mellettük lakott, és nyaranta, a szünidőben eljártunk a közeli strandra, vagy együtt cigiztünk nálunk, azután nagy szellőztetések következtek, hogy mire anyu haza jön, tiszta legyen a levegő. Jó volt velük lenni. Apu egész héten vidéken dolgozott, anyu és nővérem is teljes munkaidősök voltak, így hát jobb híján a barátnőkre maradtam, vagy egyedül voltam.

Évát egyszer csak elütötte egy autó. Azonnal meghalt. 18 éves volt. Rettenetesen lesújtott a halálhíre minket. Édesanyja ideg-összeroppanást kapott, és szanatóriumba került, ahol nővérem többször meglátogatta. Egy alkalommal sírva panaszkolt el neki, hogy apuék elzavarták otthonról, mert nem tudta a megbeszélte határidőre visszafizetni a bundára kölcsön kapott pénzt.

Ekkor már rendszeresen látogatták adventisták a szanatóriumot, Éva édesanyját is, aki azzal vigasztalta nővéremet, hogy ne búsuljon, elviszi őt egy jó helyre, a Székely Bertalan utcába.

Nővérem is kereste már korábban Istent, de addig valahogy nem igazán sikerült neki sem Rátalálnia, itt viszont igen. Megtalálta nem csak Istent, hanem az igazságot is, és egy-két évnyi tanulás után megkeresztelkedett.

Ide vezetett Éva története, akit nagyon szerettem.

4. Apu temetése

Apukánk tüdőrákban halt meg 63 éves korában. Én akkor kb. 17 éves lehettem. Szüleim egy évvel korábban váltak el, és apu újra nősült, Nyírbátorba. Egyszer a nővéremmel meglátogattuk, és éreztük, hogy akkor láttuk őt utoljára. Így is volt. A betegség fél év alatt elvitte. Apu párttag volt, és őszintén hitt a kommunizmus eszméiben. Ezért is volt – többek között – a nővéremnek olyan nehéz az adventista „szektához” tartoznia abban az időben. Apu és anyu szabályosan üldözték, el is zavarták otthonról, engem pedig a szakközépiskola KISZ-es vonalán próbáltak megfogni – sikertelenül. Most, amikor lezárult apu földi élete, adventista testvérem kétségek között gyászolva tudni szeretne volna, mi lett az ő örök sorsa, mert hiszen beszélgetett vele sokat, és egy alkalommal, amikor apu meglátogatta őt pasaréti lakásában (bár csak bérlemény volt, de ki tudta fizetni), az ajtóban megállva szét nézett, és azt mondta: „Hát, tudod Ica, neked tényleg van egy Istened. Én azt mondom, maradj meg mellette.”

Azt gondolom, hogy apu olvasott Ellen White írásokat is, mert egy alkalommal eltűnt az a füzetem, amibe kiírtam a legszebb gondolatokat a Világ reményéből és a többi általam olvasott könyvből, hogy nekem is megmaradjanak. Sohasem került elő az a füzet.

Így aztán nővérem megkérdezte az Urat, és remélte, hogy fog választ kapni legalább a temetésen, a pap szavaiból, azonban megérkezve a ravatalozóhoz minden reménye elszállt. Vörös drapériás párttemetés volt. Nem volt pap, se ige, amiből bármit is kikövetkeztethetett volna, csak a párttitkár méltatta apu életét pár gondolattal, aztán jöttek a munkások leszögelni a koporsót, de előtte még odaléphettem, és megsimogattam búcsúzóul apukám arcát. Nagyon szerettem, és ő is engem, pedig genetikaileg nem tartoztunk össze. Nekem más volt az apám, ő „csak”, felnevelt, mégis jobban szeretett, mint a vér szerinti lányát. Ezt ugyan a mai napig se értjük igazán.

A temetés végén jöttek sorban a részvétnyilvánítók, és az egyik – számomra idegen – pártember nagyon halkán kezdett hozzám beszélni, hogy a többiek meg ne hallják. Közelebb hajoltam, és a döbent, figyelő arckifejezésem feltűnt Icunak. Hazafelé menve megkérdezte: „Editkém, mit mondott neked az az ember?” „Hát, hogy feltámadnak először, akik meghaltak a Krisztusban – valami ilyesmit, de nagyon halkán, és a többit alig értettem.”

Icu arca felragyogott. Lám, nem kell ahhoz feltétlenül pap, hogy az Úr üzeni tudjon, elég egy Isten-hívő párttag is, aki a szíve mélyén szereti az Urat. Lehet vörös drapéria, lehet párttemetés, az Úr előtt nincs akadály, csak mi dermedünk le sokszor ezek láttán.

Apu utolsó szava az volt, hogy „Jaj, Istenem!” Az a pár hónap súlyos betegség, az addigi tapasztalatok talán elvezették őt a megtérés bizonyos szintjére, ahol már lehetséges az üdvösség. Minden esetre az Úr ezt az ígét küldte nekünk az apukánk temetésre:

„Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.” (I. Thess. 4, 15-17)

5. Az adventizmus

Kommunista szemléletű világunkban a Biblia vallása nem volt kívánatos, hanem inkább tiltott, kigúnyolni való maradiságnak tekintették. Egyfajta lenézett, megvetett dologként kezelték. Nővérem azonban, amit megtudott a Kiss bácsinál folytatott alapos Biblia-tanulmányozása során, azt nekem mind elmondta, persze csak nagy titokban. Könyveket is hozott kölcsönbe, hogy olvassam ki őket, egyik hétről a másikra. Volt vékonyabb, mint a Jézushoz vezető út, a Gondolatok a hegyi beszédről, kissé több oldalszámot tett ki a Világ reménye, és talán a legvastagabb volt a Pátriárkák és próféták. Ezeket kellett sebtiben és titokban kiolvasnom 13 éves koromban. Őszinte leszek: soha nem szerettem olvasni, de ekkor szinte megszállottként olvastam egyik könyvet a másik után. Alig ismertem

magamra. Csak apu, anyu meg ne tudják! Nálunk a családban soha, senki nem propagálta az olvasást, a tanulást, hanem csak a fizikai munkát. "Dolgozzál! Abból lesz pénz, hogy enni és ruházkodni tudjál." Ez a felfogás nálam is elvégezte a maga hatását. Keveset olvastam, csak annyit, amennyit feltétlenül muszáj volt, és ez az időszak hozott pár könyvet elém, amit "muszáj" volt kiolvasni.

Emlékszem, hogy a Világ reménye, ami a Jézus élete című könyv rövidített változata volt, oly elevenen rajzolta elém Jézus Krisztus személyét, hogy egy igazi találkozást éltem át Vele, lélekben. Életemben először, ekkor találkoztam Vele igazán, és megszerettem Őt szívem mélyéből, kimondhatatlanul, de éreztem az Ő szeretetét is irántam, ami többszöröse volt annak amit én viszonzásképpen érezni képes voltam. Szeretetünk azonban így is összefonódott, és remélem, nem csak egy életre szól, hanem egy örök életre.

Mindeddig az Ő személye számomra csak az a "Jézuska" volt, akit a katolicizmus tudott bemutatni a karácsonyi kis Jézuskában, vagy egy gyermekében:

"Jézuska, Jézuska, figyelj most reám, kis szívem, kis szívem szeret igazán,

Szívemet egészen neked adom, szeress te is engemet nagyon, nagyon!"

Gyermekkorom kedves éneke volt ez, és minden szavát átéreztem már akkor is, és komolyan gondoltam. Szinte átforrósította egész lényemet ez a kis ének, és nagyon boldoggá tett, de valahogy egyoldalúnak éreztem a kapcsolatunkat, bár akkor ez így nem fogalmazódott meg bennem, csak jóval később. Amikor megláttam a Világ reményében Jézust, többé már nem a régi „kis Jézuska” volt, hanem ennél sokkal több. Ráláttam egy szerető Isten életére, Aki emberré lett, és meghalt értünk. Valósággal a szívembe zártam.

Ezeket a könyveket titokban, szinte kapkodva kellett kiolvasnom, de azt éreztem olvasás közben, hogy maga a Szent lélek olvassa fel nekem személyesen.

A Pátriárkák és próféták olyan hatással volt rám, hogy szinte kívülről tudni véltem az egész Bibliát - pedig ez csak töredéke volt -, mégis amit csak sikerült észben tartani és amit a Szent Lélek eszembe juttatott, néhány óra leforgása alatt, szinte egy szuszra, elmeséltem az egyik osztálytársamnak az ő otthonában, az ágyon ülve, és csak beszéltem, beszéltem, és nem tudtam abbahagyni. Az érdekes az volt még benne, hogy az osztálytársam szent áhítattal hallgatta, és egy szóval se mondta, hogy nem érdekli, vagy majd folytassam máskor. Micsoda mennyei légkör volt az, micsoda boldog órák! Azóta sem tudom, hogy pontosan ki volt az, és nem is találkoztam többé vele. Talán elköltöztek, talán másik iskolába vitték szülei, nem tudom. Az Úr tudja, biztos vagyok benne.

Szüleim közben ismét kitagadták nővéremet. Sátán szinte gyilkos indulatot munkált bennük ellene. Nővérem elköltözött Budaörsre, ahol egy adventista család fogadta be átmenetileg. Minket eltiltottak egymástól, hivatalosan soha, sehol nem találkozhattunk. Ekkor láttam álmomban Jézust visszajönni a Földre, angyalok kíséretében. Azt a képet még most is látom, ha visszagondolok azokra az időkre. Kitörölhetetlenül fenséges jelenet volt, és egy életre meghatározó.

Befejeztem az általános iskolát, és a Szabó József Geológiai Szakközépiskolába kerültem, ami a XI. ker. Szabadság út 18. szám alatt volt. A Szabadság út folytatása volt a Fehérvári útnak, ahol nővérem dolgozott a Vasipari Kutató Intézetben, titkárnőként. Így minden reggel találkoztunk a Móricz Zsigmond körtérenél, és néhány megállót együtt tudtunk utazni a villamoson.

Milyen csodálatos! Az Úr ott adott neki munkahelyet, ahol én is iskolába jártam. Ott volt az Eszék utcai gyülekezet is, ahová minden második szombat délután be tudtam menni (mert akkoriban minden második szombat volt iskola- és munkanap), hallgattam a prédikációkat, és énekeket tanultam, valamint Isten tiszteletét.

A Szakközépiskolában evolúciót tanítottak a földtörténet, őslénytan, ösföldrajz, Magyarország földtana, és még sok más, kapcsolódó tantárgyban. Ha lehetett volna, talán még a matematika, fizika vagy ábrázoló geometriában is, de ezekbe nem fért bele. Én is, mint többi osztálytársam, szépen megtanultam amit csak kellett és bírtam, de hitem megmaradt a Teremtő Jézusban. Szívem minden dobbanása a hat napos teremtésre mondott igent. Nagyon szerettem Istent.

Harmadikban megismerkedtem Stefán István osztálytársammal, aki az előttem lévő padban ült, és a diákszerелеmből a mai napig tartó házasság lett. Nagy, lángoló szerelem szövődött köztünk, és Jézus fénye lassanként elhalványult. Elhagytam a gyülekezetet, elmaradtak a könyvek is. Addig gyakran imádkoztam is, és érdekes, hogy a Szent Lélek később visszaidézte emlékezetembe az utolsó imá-

mat:

"Jézus, ha egyszer majd elhagylak Téged, Te azért majd gyere értem!"

Jézus elhagyása nem igazán abban állt, hogy szerelmes lettem és férjhez mentem, hanem inkább abban, ami később következett életem sötétnek mondható időszakában, a bűn világának paraméterei szerint. Úgy éreztem, hogy a hosszú éveken át lelkileg mélyre süllyedtem, s hogy mennyire, azt csak én tudom igazán, bár akkor igen jól éreztem magam a bűnben. Ma már természetesen másként látom, és ugye nem baj, ha nem részletezem, mert erről az ember nem szívesen beszél, e nélkül is nagyjából lehet sejteni, hiszen ugyanabban a bűn világában élünk valamennyien.

Jézus azonban nem hagyja gyermekét ebben az állapotban, hanem érte megy, és mindent megtesz azért, hogy kihozza őt onnan. Ezt éltem át én is, bár nem számítottam rá, nem is gondoltam volna, és Jézusról ebben a vonatkozásban akkor még szinte semmit sem tudtam, de Ő sokféle módon tudatta velem, hogy figyelmének középpontjába kerültem, és törődik velem.

6. A fellobbanó parázs

A Kartográfiai Vállalat 2. sz. Felmérési Osztályán dolgoztam terepfelmérőként, amikor a városligeti sörsátorban sörözés közben az egyik kolléga elmesélte, hogy meghalt a szomszédja, és most biztosan a mennyországból figyeli, ahogy ő beszél róla, iszik az emlékére és gyászolja.

Erre én részletesen elmagyaráztam a holtak állapotát és a feltámadást Jézus visszajövelekor, mindent, amit csak tudtam ezzel kapcsolatban. Érdekes módon, majd 20 év távlatából, bámulatosan sokat tudtam elmondani - a Szent Lélek áldott jelenléte által -, és persze kollégám hitének ez teljes mértékben ellent mondott. Református volt, úgy egyébként meg hitét veszített, mint a nagy átlag, és igen meglepte (bevallom engem is), hogy ilyen lángoló lelkesedéssel beszélek az igazságról. Kezdett gúnyolódni, élcélődni. Hazafelé még egy darabig együtt mentünk, de a téma maradt, egyre növekvő ellenállással, aminek azzal a kijelentéssel vettem véget, hogy: "Mindent el lehet venni tőlem, de a hitemet, azt nem adom. A hitemért, ha kell, tűzbe megyek!" Jól emlékszem a hozzá tartozó hangsúlyozásomra is. Még ma is libabőrös lesz tőle a hátam. Biztos vagyok benne, hogy ezt a kijelentésemet nem csak az e világon jelen levő levegőbeli hatalmasságok hallották, hanem a Menny is hallotta és jegyezte, mert onnantól fogva kezdett minden szép lassan, de határozottan megváltozni.

7. Első tapasztalatom

Az első megrendítő tapasztalatom az volt, hogy nem voltam képes egy nem Isten akarata szerinti cselekedetet végrehajtani. Éreztem, hogy valami, - általam eddig nem ismert erő -, hatalommal tart vissza, és ez olyan volt, mintha az én erőm lett volna, mintha bennem működött volna, mégis tudtam, hogy külső erő volt, emberi lényem egy része talán még küzdött is vele, ám érezhetően természet feletti volt. Emlékszem, hogy nagyon sírtam.

Onnantól kezdve azt a bizonyos cselekedetet soha többé nem hajtottam végre. Soha többé, mert erőt kaptam a további küzdelmekhez. Elindultam egy úton, és semmi nem állíthatott meg, mintha szárnyakat kaptam volna!

8. Aki mást felüldít...

Ez idő tájt nővérem férjhez ment, és Münchenbe költözött. Sok könyvet nálam hagyott megőrzésre. Ott voltak a polcon, mindig rendszeren letöröltem róluk a port, de évekig olvasatlanul álltak.

Egyszer panaszos hangú levél érkezett testvéremtől. Nagyon megsajnálta őt, és szerettem volna megvigasztalni. Válaszlevelet írtam hát, és úgy gondoltam, hogy egy hívő embert a saját nyelvén kell vigasztalni, ezért elővettem a Bibliát, hogy Isten szavaival szóljak hozzá, hátha ez jót tesz neki.

Ekkor még nem ismertem az Igét a Példabeszédek könyvéből (11, 25): "a ki mást felüdít, maga is üdül", csak jóval később találkoztam vele, és akkor visszaemlékeztem erre az alkalomra, amikor én magam is felüdültem az Ige vigasztaló és reményt sugárzó szavai által.

Majd elővettem az egyik kazettáját, amin gyülekezeti énekeket énekelt, és mivel nagyon hiányzott a testvérem, elkezdtem vele együtt énekelni azt az illúziót keltve, mintha együtt lennénk. Azt hiszem ez volt az a pont, ahol megtört bennem a jég. Az együtt-éneklésben. Már nem volt bennem ellenállás Istennel szemben, mint a korábbi években, amikor valahányszor hazalátogattak, és beszélni kezdett nekem Istenről. Mindig úgy éreztem, hogy falra hányt borsó minden szava, úgy lepereg rólam, és ezen én magam is elcsodálkoztam: Hogy lehet, hogy ennyire nem érdekel? Most azonban már kész voltam alávetni magam Isten irányításának, csak akkor ezt én még nem tudtam ilyen pontosan, csak az történt, hogy egymás után kerültek le a polcra az addig még olvasatlan könyvek.

Hol is tartottunk 14 éves koromban? Hol is hagytam abba? - motoszkáltak fejemben a kérdések. A Próféták és királyok következett, aztán a Nagy küzdelem, majd a Krisztus példázatai, és mindent elfogadtam, ami le volt írva bennük, a legcsekélyebb ellenkezés nélkül. Onnantól kezdve igyekeztem az életemet minden tekintetben összhangba hozni Isten törvényével. Micsoda egy időszak volt! Mennyire érezni lehetett, hogy élet-halál harc folyik az emberért. Ezt csak az tudja megtapasztalni, aki ráteszi lábát a Krisztushoz vezető útra, és halad is rajta biztosan.

9. Sötét alak

Ennek nem tudom a pontos idejét, mert vagy fél éves különbségekkel fordult elő, de talán nem sokkal az előtt a kijelentésem előtt, hogy "a hitemet, azt nem adom..."

Éjszaka, alvás közben arra ébredtem, hogy nagyon félek. Nem álmodtam semmit, de ennyire még sohasem kerített hatalmába a félelem. Éreztem, hogy az ágyam mellett áll egy nagy, ember alakú sötét tömeg, jó 2 méter magas, széles, erős, de mégis testetlen, és csak úgy árad belőle a hideg gyűlölet, gonoszság, félelem.

Felkeltem, átmentem rajta, mert más út nem vezetett kifelé a hálóhelyiségből. A mellékhelyiségben elszívtam egy cigit, és tudtam, hogy ha visszamegyek, ugyanúgy fogok félni, mert folytatódik minden, de visszamentem. El tudtam aludni, és reggel "normálisan" ébredtem.

Ez háromszor történt meg, mindig ugyanúgy, nagyjából félévenként. Se korábban, se ez után, soha többet nem fordult elő, soha többet.

Később úgy értékeltem, hogy talán az Úr azért engedte meg a gonosz jelenlétének megtapasztalását, hogy riadjak vissza a gonosz dolgok cselekvésétől, és legyen tudatában a gonosz erők jelenlétének, amit a saját rossz döntésemmel hozhatok be az életembe, vagy a jó döntésekkel eltávolíthatok. Ez a tapasztalat demonstrálta azt is, hogy valóságos nagy küzdelem folyik minden emberért, értem is, egy élet-halál harc.

10. Megvadult kutyák

Életemnek ebben a korszakában, amikor már intenzíven kerestem Istent, és teljes igyekezetemmel azon voltam, hogy megtaláljam, egy reggel, úgy 6 óra tájban, amikor dolgozni indultam, az utca is még sötétes volt, nagy álmosan bandukoltam házunk előtt a járdán, egy fiatalember jött velem szemben, két kutyát vezetve pórázon. A fal felé igyekeztem kikerülni őket. Éppen csak egy futó pillantást vettem rájuk, és tudtam, hogy nem kell tőlük félnem, mert nagy állatbarát vagyok, a kutyákat is mindig szerettem. Nem is érezhettek rajtam félelmet, mert nem félttem.

Egyszer csak hirtelen, különös és szinte megmagyarázhatatlan dühvel támadtak nekem a kutyák, a falhoz szorítva. Szájkosár nem volt rajtuk, mert valószínűleg sosem támadtak meg senkit sem, - ezt a gazdák általában tudják saját állataikról. Most azonban az orrom előtt láttam csattanni fehéren villogó fogsorukat, mert hátsó lábaikra állva már ember magasságúak voltak, ahogy a gazda igyekezett a póráznál fogva visszatartani őket, és fenyegetően hörögtek közben. Gazdájuk arcán láttam, hogy mennyire megdöbbsent kutyáinak szokatlan viselkedésén. Látszott rajta, hogy ő sem érti, és nem is

tudja mire vélni az esetet, hiszen teljesen csendes volt minden, semmi sem indokolta az állatok indulatát.

Én persze tudtam, hogy Sátán dühe nyilvánult meg irányomban, mert a megtérés útjára léptem.

Mindez pár másodperc alatt zajlott le, és ahogy jöttünk, csendben és álmosan, ugyanúgy mentünk is tovább utunkon, megint teljes nyugalomban, csak éppen ellentétes irányba.

Megint ízelítőt kaptam a nagy küzdelemből.

11. Konfirmáció - a nem tudott válasz

Pisti fiunk, akkoriban lett 14 éves, és a Fasori Evangélikus Egyházközség lelkésze konfirmálni hívta. Másfél éves koráig nem kereszteltük meg, mert én 14 éves koromban szakítottam a katolikus vallással, belátva, hogy teljesen értelmetlen dolog csecsemőt keresztelni, különösen a katolicizmus indokaival a háttérben. Férjem evangélikus vallású volt, ő konfirmált is, és anyósom addig erőszakoskodott, amíg Pistikét végre másfél éves korában megkereszteltük.

Természetesen, ahogy a megkeresztelést nem akartam, úgy a konfirmációt sem, de édesapja ragaszkodott hozzá, mondván: "Ha ő konfirmált, akkor a gyerekek is kell!".

Engedve az erőnek, a meghívóra elmentünk a fasori gyülekezetbe. Tél volt, hideg és sötét, így hát egy kicsit elkéstünk, mert nem találtunk rögtön oda. A teremben már folyt a beszélgetés, egy ping-pong asztal körül ültek a gyerekek, és az ott levő üres székek egyikére csöndben lehuppanjunk mi is, hogy ne zavarjuk a többieket. Éppen a bemutatkozás zajlott, és a lelkész megengedte, hogy oldalt ülve az ablaknál én is ott maradhassak, végighallgatva a foglalkozást. Érdekelt is a dolog - megvalom -, kíváncsi voltam, mit tanítanak az evangélikusok. Úgy véltem, egy fokkal talán jobb lehet a katolicizmusnál. Egy fokkal tényleg jobb volt, már ami a képeket, szobrokat illeti, de csak ezzel az egy fokkal. Minden téves tanításukhoz mereven ragaszkodtak, nem voltak nyitottak az új világosságra.

Mégis, egy alkalommal megtört ez a keménység. Zoli bácsi, a lelkész úr, megengedte a gyerekeknek, hogy kérdezzenek. Papíron, írásban. Ezt az alkalmat nem hagyhattam ki, gondoltam, a többi között az én kérdésem is elfér. A választ persze nyilvánosan nem tárgyaltuk meg, csak négy szem közt. A szombatról volt szó, arról, hogy az evangélikusok miért nem tartják meg, és beszélgetésünk során alkalmam nyílt arra, hogy részletesen Zoli bácsi elé tárhassak minden bizonyítékot arról, hogy bizony a szombat a hetedik nap, és azt meg kell tartani. Többek között azt is elmondtam, hogy Jézus nem változtatta meg, és számon fogja kérni tőlük is, akik minden énekükben arról szólnak, hogy mennyire szeretik az Urat. Zoli bácsi erre csak annyit mondott, hogy nekem ebben igazam van, de ő így kapta örökségül az egyházat, és hát most már mit tegyen?

Ez is tapasztalat volt a maga nemében, mert legalább megtudtam, hogy más felekezetek is pontosan tudnak a szombatról, de az egyházat jobban szeretik Annál, Aki létre hozta azt.

Istennel szerzett második tapasztalatom azonban az volt, hogy az egyik fiú azt kérdezte: "Van-e pokol, és mi az, mert hogy Jézus is alászállt halálakor a pokolra?".

Én magamban minden eddig felvetett kérdést megválaszoltam, de most tudtam, hogy nem tudom a választ arra a kérdésre, hogy mi volt az a pokol, amire Jézus alászállt. Azt tudtam, hogy nincs pokol, de ez a jézusi esettel való indoklás nyitott volt előttem, még sohasem gondolkodtam rajta, és a válasszal sem találkoztam. Nem is zavart, mert tisztában voltam azzal, hogy még nagyon sok mindent nem értek a Bibliából, de nem baj, mert majd a maga idejében, amikor szükség lesz rá, Isten meg fogja értetni velem.

Hát ez történt akkor is. Amint végig futott fejemben a gondolat, hogy erre én nem tudom a választ, már fordult is felém Zoli bácsi azzal, hogy az anyuka biztosan tudja rá a választ.

Nem volt mit tenni, válaszra nyitottam a számat, és Az, Aki száját adott, választ is adott, amit én is akkor értettem meg, amikor elmondtam. Csodálatos volt számomra is, hogy folyamatosan, érthetően megválaszoltam a feltett kérdést, mi szerint pokol nincsen, viszont amit Jézus pokolként megjárt golgotai halálakor, az a második halál volt, a teljes és végleges megsemmisülés, amiből az embernek már nincs feltámadás. Ez lesz majd a tűznek tava. Valójában a tűznek tava a pokol, de tévesen a

seolt (sír) nevezték annak. Jézus Krisztus számára azonban a pokol az Atyától való elszakadás volt a bűn miatt, mert bűnné lett érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Ő benne. Pokol tehát abban az értelemben, ahogy a katolicizmus használja - föld alatti üregekben lobogó tűz, ahol az ördögök vasvillára szúrva sütögetik az embereket, vagy kondérban főzik, - ilyen nincsen.

Szinte hallani lehetett Zoli bácsi megkönnyebbült sóhajában annak a mázsás sziklának a súlyos le-gördülését, ami nyomasztotta őt is mindeddig a pokollal kapcsolatban.

Engem ez a kérdés nem feszélyezett, mert gyermeki hittel bíztam Istenben, és minden igyekezetem-mel azon voltam, hogy teljesítem minden akaratát, rendelését és végzését, de most én is megérthet-tem, ahogy az Úr általam szólva megmagyarázta azoknak, akiknek igazán szükségük volt rá. Csodá-latos a szeretet Istene, amilyen forrón szereti nem csak az igyekvőket, hanem a tévelygőket is!

Ezek a konfirmációs alkalmak jó eszközök voltak Isten kezében arra, hogy felelevenítsék bennem az igazság emlékeit. A szunnyadó tűz ott parázlott az avar alatt. Nem aludt ki, nem. Csak úgy lát-szott, de kezdett lángra kapni, és egyre erősebben égni.

Az általam 14 éves koromban olvasott könyveket most, esténként, fejezetenként sorra felolvastam Pistinek. Úgy, esti mese gyanánt, ahogy régen, kisgyerek korában is tettem, bár ezek - mindketten tudtuk, - nem mesék voltak. A Pátriárkák és próféták, a Próféták és királyok, a Nagy küzdelem, és mindazt, amit tudtam az igazság felől, mind elmondtam Pistinek, és azt tanácsoltam neki, hogy ő a konfirmáción a fogadalom szövegét ne mondja együtt a többiekkel. Így is volt.

Legnagyobb csodálkozásomra azonban a konfirmációs ünnepélyen a templomban felolvasták a Tíz-parancsolatot, csakhogy a meghamisított változatát, és azt mondták rá, hogy ez az Isten törvénye. Akkor majdnem felálltam, hogy azt mondjam: Ez nem Isten törvénye, hanem a Vatikán törvénye. Az Isten törvénye a II. Móz. 20, 1-17 szerint így szól, és felolvashattam volna, de nem tettem meg. Tudom, hogy szörnyű botrány lett volna, sajnáltam a gyerekeket is, ott voltak anyósoméék is. Én a mai napig gyáva hallgatásnak bélyegzem akkori tétlenségemet, és csak nagyon halványan él ben-nem a gondolat, hogy talán bölcs dolog volt nem szólni akkor. Nem tudom, csak arra emlékszem, hogy lefagytam, mint manapság a számítógépes programok némelyike.

Az eset nem hagyott nyugodni, és pontról pontra szedve az evangélikus katekizmust, megválaszol-gattam, és elküldtem levélben Zoli bácsinak. Választ nem kaptam rá, de nekem nem is ez volt a fon-tos, hanem az, hogy ő tisztán lásson, hátha használ ez neki valamit az örök élet szempontjából néz-ve.

Egyre biztosabb lettem adventi hitemben, és elkezdtem járni a Székely Bertalan utcai gyülekezet péntek esti Isten-tiszteleteire. Persze ez sem ment csak úgy, magamtól. Szinte be kellett "lökdösni" oda - mondjuk egy kulcsért.

12. A kulcsot a gyülekezetbe vidd

Ezt a "belökdösést" a következőképpen oldotta meg az Úr.

Szüleink háza üres volt, mert anyu is meghalt, mi az Aradi utcában laktunk, nővérem Münchenben. Kiadtuk albérletbe egy időre a házat két lánynak, Lizának és Micinek, akiket nővérem egyik ismer-őse szerzett. Oda kellett adnom a kulcsot Micinek, akit a Székely Bertalan utcai gyülekezetben le-hetett megtalálni péntek este.

Az Úr úgy szervezte, hogy éppen Isten-tisztelet közben érjek oda, és mivel Mici a szószéken volt, nem mehettem csak úgy oda, hogy: "Figyelj, hoztam neked egy kulcsot", hanem a hátsó sorban ül-ve, szépen meg kellett várnom a végét. Akkor még elég kényelmetlenül éreztem ott magam, feszé-lyezett a légkör, de később mégis csak elmentem, és újra meg újra, és végighallgattam ott a hátsó sorban csendesen sírdogálva az igehirdetéseket, és nagyon szíven találtak. Mind nekem szólt!

13. Az ima azonossága

Az egyik péntek esti Isten-tisztelet végén, amikor imádkoztunk, valamit kértem imában az Úrtól, és végig gondoltam magamban. Már nem tudom, hogy mi volt az, de volt benne valami személyes, ezt biztosan tudom, és egy pillanat múlva a szószékről ugyanazt a mondatot hallottam, szóról szóra, pontosan ugyanúgy elhangzani, ahogy én azt magamban elmondtam. Annyira meglepődtem, hogy felnéztem a szószéken csukott szemmel imádkozó magas termetű, fehér hajú lelkészre, és tudtam, hogy a Jó Isten azért adta neki ezeket a gondolatokat, amelyek szó szerint megegyeztek az enyémmel, hogy bizonyosságom legyen Isten létezése felől, Aki így bizonyította be nekem, hogy Ő nem csak létezik, de gondot is visel rólunk, ismeri gondolatainkat, és bármikor képes azt nyilvánosságra is hozni. Ő az, aki olvas a szívekben. Tudtam azt is, hogy a lelkész erről mit sem sejt, ez én miattam történt így. Istennek ez az egyszerű, de igaz és hű szolgálója Háló Sándor lelkész testvér volt, aki talán a mai napig sem tudja, hogy mi történt ott, akkor, és hogy milyen nagy jelentőséggel bírt ez számomra. Talán egyszer még elolvassa.

14. Kopogj!

Akkoriban esténként már rendszeresen imádkoztam az ágyban, elalvás előtt, és egy ilyen alkalommal egy különösen szépen csengő hangot hallottam, azt mondta: "Kopogj!". Hason feküdtem az ágyban, úgy imádkoztam, és balra, fentről jött a hang. Mintha üvegcsengettűk dallama lett volna, - nehéz a mennyei dolgokat emberi szavakkal leírni, szinte lehetetlen, mert nincs olyan földi dolog, amihez ezt a hangot hasonlítani lehetne. Nagyon szép volt, és bátorító. Kellemes, lágy, meleg, jó érzéseket kiváltó hang. Felkaptam a fejem a hang irányába, de nem láttam semmit sem. Ránéztem mellettem alvó férjemre, és tudtam, hogy ő ezt nem hallotta. Még imádkoztam, aztán elaludtam. Úgy vélem, hogy a mellém rendelt szent angyal biztatott az imádságra ezzel a "Kopogj!" felszólítással, hogy zörgessek a Menny ajtaján bátran, mert "a zörgetőnek megnyitják".

15. "Halld őt meg!"

Akkoriban még csak a péntek esti Isten-tiszteletre jártam, amelyeket Háló Sándor testvér tartott. Egyik este, amikor ugyancsak az ágyban hátamon fekvé imádkoztam elalvás előtt, egyszer csak a fejem búbjától a lábam ujjá hegyéig végighullámozott bennem egy erős rezgés, amely mondott is valamit, mégpedig tisztán és jól érthetően: "Halld őt meg!". Rendkívül erőteljes volt, jól érthető és félreérthetetlen. Ez pedig a Szent Lélek hangja volt, aki arra szólított fel, hogy halljam meg Háló testvér prédikálását. Ne csak hallgassam, halljam meg. Jól értettem, mit akar mondani, és ezt Ő is tudta. Tudta, hogy érteni fogom megnyilatkozását. Azért bennem szólalt meg, mert belül kellett meghallanom, a lelki füleimmel, hogy engedelmessédjek, és ehhez szabjam az életemet.

16. "Kísérlek téged"

Szokásos elalvás előtti imádkozás az ágyban, hason fekvő helyzetben, amikor azt éreztem, hogy zuhanó repülésben valami elsuhant felettem balról jobbra, és a fal irányába távozott, ám zuhanó repülése közben hozzáért a hátamhoz, és közben azt "sziszegte" (ezt a hangzást is csak közelítően tudom hasonlítani): "Kísérlek téged..."

Már nem kaptam fel a fejem a természetfeletti hang hallatán, tudtam, hogy úgyse látok majd semmit sem, nem is lettem volna kíváncsi rá, az viszont megdöbbenett, hogy hozzám mert érni. Én már Krisztusnak adtam az életemet, csak még nem pecsételtem meg ezt a döntésemet, de a döntést már meghoztam. Bennem ez már végleges és visszavonhatatlan volt. Új életemnek voltak már látható jelei is, ahogyan a bűn damaszkuszi útján megálltam, és elindultam visszafelé, mindent rendbe téve az életemben, amit csak lehetett. Ez a folyamat a mások szemében apróságoknak tűnő rossz szoká-

sok eltávolításával kezdődött, és ugyan ki ne vette volna észre, hogy valami megváltozott. A bukott angyal biztosan észlelte, hiszen már születésem óta ismerte minden rezdülésemet.

Lehet, hogy - többek között - ezért is olyan fontos Krisztusnak a nyilvános keresztség általi megvalósítása, mert ezt a jelenetet nem csak emberek és az el nem bukott világok lakói nézik, hanem a bukott angyalok is, akik kísértenek minket, és állandóan elbuktatásunkon, bűnre vezetésünkön munkálkodnak.

Egy ilyen lénynek a karmai közül szabadultam ki, de végleg nem mondott le rólam, csak távoznia kellett mellőlem, és az, hogy velem van vagy nincsen, az most már mindig az én döntésemem múlik. Tudni kell, hogy nem csak szavakkal hívhatom be az életembe, hanem tettekkel is, új, de rossz szokások felvételével, minden olyan hibás döntéssel, ami nem egyezik meg Isten akaratával, - ő azonnal jön, mert itt ólálkodik körülöttem egy rossz szomszéd által, egy félresikerült körülményben, valamilyen kulturális eseményben, vagy egy kegyes hazugságként elkönyvelt füllentésben, szerencsejátékban, jellemhibák kihasználásában, csak az alkalomra vár. Ez is a nagy küzdelem része. E tekintetben résen kell lennem, és nem szabad ajtót nyitni a gonosznak. Semmilyen módon nem kívánom beengedni az életembe.

17. A tornateremben

Ez egy álom volt, de valóságtartalma kihatott az egész további életemre. Egy verset is írtam erről később, Visszatérés címmel.

Álmomban a Hősök fasora úti Általános Iskolában jártam, de már nem mint diák, hanem mint visszatérő látogató. A második emeleti folyosón mentem a folyosó végén lévő tornaterem felé, de útközben mindig megállított valaki egy-két kedves szóra, így lassan haladtam. Lassú, ám kellemes haladásom közben azonban sürgető üzeneteket kaptam az abból az irányból érkezőktől, hogy siessek, mert már várnak rám. Jó, jó, sietek - válaszoltam, csak még ez, meg az..., de azért haladtam a tornaterem nyitott ajtaja felé. Már semmi akadály nem állt az utamon, és ahogy közeledtem a helyiség felé, egyre biztosabban tudtam, hogy ki vár ott engem. Lépéseim lelassultak a rohanásból, és ünnepélyes csend költözött a szívembe. Hogy is tudnám ezt szavakkal kifejezni?

Mintha valami új és ismeretlen felé közelednék, pedig nem volt ismeretlen. Egy rég elfeledett arc, egy rég elhagyott érzés, amely most, ennyi idő után az új és ismeretlen erejével hat. Megilletődtem, lelkemben elcsendesedtem, már szinte lépni is alig mertem.

Benéztem az ajtón. Jobb oldalt, a bordás fal tövében elhelyezett padon ott ült fehér ruhában Jézus, jobb és bal oldalán egy-egy fehér ruhás személy. Jézus arcát nem láttam, nem is az volt a fontos, tudtam, hogy Ő az. Egész lényéből sugárzott ez a bizonyosság. A mellette ülők kiléte sem volt lényeges, csak az, hogy voltak már mellette, igaz, kevesen, de azok is fehér ruhában voltak, mint Ő is, és rám vártak.

Lassan, szinte remegő lábakkal odamentem Jézushoz, letérdeltem előtte, arcomat a térdére hajtottam, és csak zokogtam, zokogtam. Olyan mélyen és keservesen, hogy abban benne volt a múlt minden bűne felett érzett bánatom és bocsánatkérésem.

Nem beszélünk egy szót sem egymással, ide nem kellettek szavak. A Jézussal való elintézetlen ügyem elintézését nyert. Hosszan és sokáig maradtam így, ölbe hajtott fejemmel, és éreztem szeretetét. Azt a szeretetet ismét, amelyet megismertem 14 éves koromban, amikor először találkoztam Vele a Világ reménye című könyv lapjain, amikor a szívembe is zártam Őt, amikor átadtam Neki az életem feletti uralkodás jogát, és megkértem, hogy ha én egyszer majd elhagyom Őt, Ő azért jöjjön értem. Értem jött. Oda, a tornaterembe. Egy álomban.

Ez volt az a pillanat, a megfelelő pillanat az életemben, amikor szeretetét össze tudtam mérni a gyarló ember szerelmével, és megérthettem azt, hogy nincs Hozzá fogható. A Földön ember nem tud úgy szeretni, mint Jézus.

A konfirmációs oktatások során Zoli bácsi énekeket is tanított, és az egyik ének éppen erről szól:

"Nem szeret senki, senki igazán,

nem érzi más azt, ha valami fáj.
Csak egyedül Jézus, csak egyedül Ő,
csak egyedül Jézus, csak egyedül Ő.

Nem látja senki, senki aki él,
mi van a szívben, szívnek mi nehéz.
Csak egyedül Jézus, csak egyedül Ő,
csak egyedül Jézus, csak egyedül Ő.

Nem ért meg senki, senki, aki él,
nem őriz, félt úgy, ha jön a veszély.
Csak egyedül Jézus, csak egyedül Ő,
csak egyedül Jézus, csak egyedül Ő."

Évekkel később, keresztségem után, ez a vers született erről a felemelő pillanatról:

VISSZATÉRÉS

(2. Móz. 15,11)

Elfeledkezhetnél volna rólam,
hiszen szóra méltó sem vagyok.
Mégis, ha eddigi utamra visszagondolok,
Feléd hálás szívvel fordulok.

Neked már akkor gondod volt rám,
amikor én még nem is léteztem.
Tudtad, mikor és kiknek kapcsolatából
fog megszületni e dacos kis gyermek.

Végigkísérted eddigi életutamat
gyermek és ifjúkor veszélyein át,
ott voltál mindig és mindenhol,
tudom - óvtál és vigyáztál rám.

Majd egy napon megismerttetted velem
Szentségesnél is szentebb nagy nevedet.
Milyen jó volt felfedezni Téged!
Milyen sokat jelentett akkor és ott az élet!

Te velem voltál később is, amikor én
elhagytalak Téged, s meghallgattad
utolsó imám: „-Ha egyszer elhagylak
Jézus, Te azért – kérlek, gyere majd értem.”

Bűnbocsánattal jöttél elém,
öledbe fejem zokogva hajtottam.
„A bűnt megbántam és elhagytam Uram,
de Téged, soha-soha többé el nem hagylak!”

(Stefánné Lévai Edit

Érd, 1998. 10. 25. vasárnap,
szombatiskola tanulása után)

18. Ének az erdőben

Földmérőként dolgoztam a Geoprivat Bt.-nél. A munka éppen úgy adódott, hogy a jelvisszaverő prizmát vittem a bemérendő pontokra, és végül egy erdőn vitt keresztül az utunk a mérési vonal zá-

rásáig.

Munkatársaim elég messze voltak, szinte egyedül maradtam az erdei úton. Kellemes idő, tavaszi napfény, zöld lomok, a természet csendje, mintha Isten szólt volna hozzám, mindez megérintette az erre a békére vágyó szívemet, és régen tanult adventista énekek jutottak eszembe. De jó volt énekelni őket! Mindegyik egy-egy fohászként hagyta el ajkamat, majd lázasan kutattam emlékeimben, mire is emlékszem még, és sorra jöttek elő a szebbnél szebb énekek: Hadd bízzak benned, élő, örök Isten..., Most fény tör át a tárt kapun, az üdvösségnek fénye..., Krisztusról zeng dalunk..., Maradjon velünk most az Úr, áldását adva ránk..., Szeret az Isten, Ő vált meg engem, úgy szeret Isten, mint gyermekét...

- Kell egy énekeskönyvet vennem - gondoltam magamban, így aztán az első adandó alkalommal el is mentem az "A" gyülekezetbe, és vettem egy énekes könyvet, meg egy kottás függelékét.

Férjem pedig éppen akkor vett egy "akciós" szintetizátort, aminek segítségével sok régen elveszett dallamot fel tudtam eleveníteni, és újakat is tanulhattam. Lelkem élni kezdett az énekek világában. Szinte faltam őket, annyira ki voltam éhezve rájuk, mert Istent dicsőítették, és Hozzá kapcsoltak a szeretet eltéphetetlen kötelékével.

Ez is egy szép ének, bár az énekes könyvben nem szerepel, nővéremtől tanultam még régen:

"Bajunkból Isten szivárványt készít.
Ha Isten velünk, nem árthat semmi.
Minden bajunkból felvált a remény,
mit Ő változtat szent örömmé.

Felhők felett még ragyog a nap,
Isten meghallgatja imádat.
Azért ne csüggedj, ó, csak nézz fel!
Túl a felhőkön él még Isten.

A nehéz próbák zord viharában
felcsendül Jézus szelíd szava,
csendet teremt és bátorságot ad,
a kísértésben soha el nem hagy.

Felhők felett még ragyog a nap,
Isten meghallgatja imádat.
Azért ne csüggedj, ó, csak nézz fel!
Túl a felhőkön él még Isten."

19. A nekem szóló ének

Egy alkalommal, amikor nővérem és családja ismét hazalátogatott, az egyik szobában nővérem elkapott kezében egy kottával: "Gyere csak, nézd meg, milyen szép éneket találtam!" - és hátulról átkarolva, a kottát elém tartva énekelni kezdte a következő éneket.

"Van egy jó hely, oda megyek.
Lerakom ott a terhemet.
Ott fenn a hegyen, van az a hely,
ahol a szív békére lel,
a Golgotán áll a kereszt,
ha fáradt vagy, odajöhetsz.

Az ének szép volt, dallama könnyű, így én is bekapcsolódtam az éneklésbe.

Emberekért ömlött a vér.
Kegyelmet kap az, aki kér.
Ott fenn a hegyen, van az a hely,
ahol a szív békére lel,

a Golgotán áll a kereszt,
ha bűnös vagy, bátran jöhetsz.

Keresni jött, mi elveszett,
megtört szívű embereket.
Ott fenn a hegyen, van az a hely,
ahol a szív békére lel,
a Golgotán áll a kereszt,
Ha elhagytad, visszajöhetsz.

Ez az utóbbi mondat végkép szíven talált, hiszen erre vágytam, mindennél jobban, hogy elhagyott Jézusomhoz visszatérhessek, és most Jézus egy ének szövegén keresztül válaszolta nekem azt, hogy visszamehetek Hozzá. Visszafogad!

A további két versszakot már nem is tudtam tovább énekelni, mert a boldogságtól patakokban folytak a könnyeim, még jó, hogy nővéremnek háttal álltam. Ez túl bizalmas pillanat volt, és valahogy én is szeretem elrejtetni ezeket a pillanatokot, mint sokan mások. Nővérem szépen végigénekelte a további két versszakot, én meg nagy igyekezettel arra ügyeltem, nehogy rázni kezdjen a zokogás. Ez az ének meghatározó volt a visszafelé vezető utamon.

Az az érzés acélosodott meg bennem, hogy hazamegyek. Mindenképpen hazamegyek, a bűn világát végleg elhagyom, és abba a szennyes fertőbe, mocsárba, ami addigi életemnek majdnem húsz évét jelentette, többet nem térek vissza, soha, soha többet!

És hazavárnak! Visszatérhetek szerető Atyám ölelő karjaiba!

Nővérem nem is sejtette, milyen fontos üzenetet hozott nekem ez az ének. Azóta is kívülről tudom, minden versével együtt. Így folytatódik:

Csodálatos ez a titok!
Szellemeivel megragadott.
Ott fenn a hegyen, van az a hely,
ahol a szív békére lel,
a Golgotán áll a kereszt,
Várnak ott rád, mindig jöhetsz.

Azóta tart a kapcsolat.
Ő vigyáz rá, el nem szakad.
Ott fenn a hegyen, van az a hely,
ahol a szív békére lel,
a Golgotán áll a kereszt,
Isten szíven megpihenhetsz.
Isten szíven megpihenhetsz.
Isten szíven megpihenhetsz."

20. Lógás a villamoson

Az élet persze zajlott tovább a maga megszokott tempójában, és megszokott stílusában. Én meg lógtam. Nem csak a villamoson, de buszon, metróon, ahol csak lehetett, mindenhol lógtam. Élveztem a helyzetben a veszélyt, a versenyt, az éberségemet, azt, hogy még időben felismertem az ellenőröket, még ha civilben voltak is, és így sohasem tudtak elkapni. Azért vészhelyzetre mindig volt nálam egy kezeletlen jegy, amit ha kellett, időben érvényesíteni tudtam. Szinte sportot űztem belőle, és erre megtanítottam a családomat is. Nem volt nehéz. A rosszra mindig fogékonyabb a bűnre hajló természetű ember. Később leszoktatni őket erről sokkal nehezebb volt.

Éveken keresztül ment ez így, addig, amíg el nem kezdtem olvasni Ellen White könyveit. Nem sok

időm volt rá, többnyire utazás közben, reggel és délután, hazafelé a tömegközlekedési járműveken olvastam, és egyre jobban belemerültem volna az olvasásba, de nem lehetett, mert figyelnem kellett a felszálló és már utazó utasokat, hogy melyik lehet ellenőr. Ez nagyon zavaró volt. Egyébként sem illett már össze a könyvek témája nyomán beállt lelki állapotváltozásom, és a közben gyakorolt magatartásformám, ezt én is kezdtem akkoriban már "kapisgálni", de ennél tovább lépni nem voltam képes, mert nem is sejtettem, egyáltalán mit lehetne lépni az ügyben. Érdekes, de az még véletlenül sem jutott az eszembe, hogy bérletet vegyek, pedig megtehettem volna, de annyira megszoktam a bűnt.

Az egyik délután azonban, amikor villamossal jöttem Budáról át a Margit hídon, szokásom szerint a villamos közepén álltam (ez volt a legbiztonságosabb hely), és a megállóban elől, hátul egyszerre felszállt két ellenőr, kérve a jegyeket, bérleteket az utasoktól, és elég tempósan haladtak a villamos közepe felé. Azt hiszem, akkor éppen nem volt nálam jegy, mert hát ez is előfordult vakmerőségeim közepette.

Egyre erősebben szorongatott az érzés, hogy ebből baj lehet, ráadásul a következő megálló még messze volt, a villamos is lassan haladt, és ekkor azt mondtam az Úrnak: "Uram, ha most az egyszer megmentesz és visszatartod őket, akkor veszek bérletet."

Csak néztem mereven az ablakon kifelé, és vártam, hogy mi fog történni. Az történt, hogy mind a két ellenőr elakadt, a villamos befutott a megállóba, én leszállhattam, és az első utam azonnal a BKV jegypénztárához vezetett, és megvettem a bérletet. Soha többé nem lógtam. És az Úr tudta ezt. Ezért hallgatta meg kétségbeesett könyörgésemet. Megmentett egy számomra rendkívül kínos helyzettől, és bár nem érdemeltem meg, örökké hálás leszek Neki ezért. Hálámat az Iránta való engedelmességben igyekszem kifejezésre juttatni.

21. Istennek jósága megtérésre indít

Mivel édesanyánk meghalt, a ház üres lett. Mi máshol laktunk, nővérem viszont családjával gyakran hazalátogatott hosszabb-rövidebb időre. A köztes időkben az ingatlant mi gondoztuk. Tervezték, hogy ősszel, amikor kislányuk hat éves már elmúlt, végleg hazaköltöznek, hogy az iskolát már itthon kezdje el. Nálunk volt szekrényosora, rekamiéja, és ezeket most vissza kellett adni, helyette megvenni kellett valamit. Szekrényt nem vettünk, hanem összeraktuk megint az általunk készített régi szekrényosort, ami jobb híján a pincében pihent éppen darabokra szedett állapotban. A rekamié helyett viszont tényleg venni kellett valami ülőgarnitúrát, amit esetleg még ágynak is ki lehet nyitni, ha vendég jön.

Így esett, hogy meghatározott pénzkerettel, lakásmérettel, igénnyel kivettem egy nap szabadságot, mindezek elintézésére. Egyedül.

Aznap reggel arra ébredtem, hogy szakad az eső, és egész nap esett. Arra a napra autóm sem volt, mert férjemnek kiszállásra kellett mennie velem. Elég lehetetlennek tűnt a vállalkozás, ezért, mielőtt elindultam volna, az ajtóban megállva imádkoztam, és kértem Istent, hogy segítsen feladatomban végrehajtásában.

Taxival és tömegközlekedéssel jártam üzletről üzletre, és végül sikerült megvenni az ülőgarnitúrát, egy lámpát, és fiunknak egy heverőt, meg egy üveges dohányzó asztalt.

Elszállítottam haza, ott pedig felrakattam a régit, és kiszállítottuk a nővérem házába. Hazamentem, berendeztem a lakást, és hat órára, kitakarítva, mindennel kész voltam. Párom éppen megjött, és amikor belépett a nappaliba, összecsapta két kezét, és csak annyit tudott mondani: "De szép!"

Szép is volt, és én nagyon hálás voltam Istennek, és ez után folyton az motoszkált a fejemben, hogy miként tudnám ezt az Ő nagy jóságát viszonzni Neki. Akkor az a gondolat támadt bennem, hogy én meg akkor hálából cserébe megtartom Neki az Ő szombatját.

Így esett azután, hogy azon a héten, szombaton reggel leültem a fotelba, és nem csináltam semmit sem. Férjem meg is kérdezte, mi van. Szombat van, feleltem én. Azért azt sejtettem, hogy így vala-

hogy még sincs minden egészen rendben, később aztán megtudtam, hogy előre kell elkészíteni az ételt, és minden mást pénteken, mert az az előkészület napja, és ez erre rendeltetett. Így azután e szerint cselekedtem, de attól a naptól fogva - ez 1992-ben volt-, tartom meg a szombatot.

Egyszer mondta is férjem a nővéremnek: "Képzeld, Edit tartja a szombatot!" Nővérem csak csodálkozott, - mint ezt később megtudtam -, és nem tudta mire vélni, mert ez még a hazaköltözésük előtt történt, és az ő keze nem volt benne a dologban.

Ez egyedül a Szent Lélek dicső munkája volt, Aki arra készítetett, hogy Isten jóságát látva megtérjek Hozzá.

22. Jézussal a kereszten

Volt néhány rossz szokásom, amikről tudtam, hogy károsak az egészségre, de mivel irányukban egyfajta függőség alakult ki bennem, ezért semmi esélyt nem láttam arra nézve, hogy én valamikor is meg tudnék szabadulni ezektől. Szerettem volna szorosabban elkötelezni magam Krisztus mellett, de éreztem, hogy felszínes vagyok, pedig az eszemmel tudtam dolgokat, mégis a gyakorlatban képtelen voltam arra, hogy meg is valósítsam.

Ismertem például azt a Biblia-szöveget, hogy "a mi testünk a Szent Lélek temploma, és ha valaki megrontja azt, megrontja azt az Isten is". Tartottam is ettől rendesen, de ennél tovább lépni nem tudtam.

Ezért kértem imában az Urat, hogy adjon nekem valami olyat, ami szorosabb közösségbe von Vele, mert hogy szeretnék az egészséges életmód terén is engedelmeskedni Neki.

Keresztség előtti tapasztalataim egyike volt az az álom, amelyet egyik éjjel láttam. Krisztussal voltam fenn a kereszten. Ő a hagyományos testhelyzetben, én fél gömbölyűen a jobb oldalán odafordulva felé. Kezeim beékelődve a háta alá, lábaim a lábaihoz. A testem többi része nem ért hozzá és a keresztfához sem. Olyan voltam, mint a hold sarlója, csak fönt és lent illeszkedtem.

Ebben a helyzetben élhettem át azt a tudatot, hogy itt vagyok ugyan, Vele vagyok itt, de itt nem nekem kell meghalnom, hanem Ő hal meg helyettem, én pedig lemehetek.

Hiszem, hogy ezt az álmot kérésemre válaszként kaptam, hogy jobban átérezhessem Krisztus értem hozott áldozatát.

23. A tized

Meghallgatott imáim miatti hálaérzetem további cselekedetekre ösztönzött. Mivel nővérem megkeresztelt adventista volt, pontosan tudtam, "mivel jár" a hívő élet, konkrétan, hogy tizedet fizetnek. Anyuék, mivel anyagiasak voltak, haragudtak is miatta nagyon. Tudtam tehát a tizedről, és úgy éreztem, hogy a szombat megtartásán túl én még ezzel is szeretném kifejezni Isten iránti hálámat és szeretetemet (közben folyamatosan olvastam E. White könyveit, mint a Világválság és döntés, Krisztus példázatai, stb.), és úgy döntöttem, hogy a fizetésem tized részét leveszem, és mivel nem vagyok egyháztag, és sehová sem tudom ezt befizetni, ezért vékony könyveket veszek belőle, mint a Jézus-hoz vezető út, Gondolatok a hegyi beszédről, Lesz-e holnapunk?, és ezeket az emberek postaládájába beteszem, hogy ily módon eljusson hozzájuk az igazság ismerete, mert azt rögtön megéreztem a Nagy küzdelem című könyv elolvasása után, hogy az egész világ be van csapva, és valahogy fel kellene világosítani őket, de hogyan? Úgy, amint a Jehova tanúi csinálják nem lehet, mert ezt a módszert, mint alany, én sem szerettem. Rám viszont jól hatott a rábeszéléssel szemben az olvasás. Úgy éreztem, hogy a Szent Lélek olvassa fel nekem a könyveket, és e közben szól is hozzám. Ez az oka annak, hogy szívügyem a könyvterjesztés, ezért választottam a tizednek ezt a hasznosítási formáját, mindaddig, amíg le nem buktam az "A" gyülekezet traktátosa előtt, ugyanis ő vastagabb könyveket is ajánlott megvételre, én meg elszóltam magam, mondván, hogy az nem fér be a posta-

ládákba. Nem gondoltam, hogy ezt az információt tovább fogja adni a gyülekezet lelkészének, és hogy innen szinte egyenes út vezet a keresztséghez. Pedig így volt.

24. Az alkohol

Fölméréssel foglalkoztam abban az időben, és hát télen azért mentünk be a kocsmába, mert hideg volt, valami "lélekmelegítőt" inni, nyáron meg azért, mert meleg volt, akkor meg valami hűsítőre. Minden terepes napon jutott valami alkohol tartalmú ital, így szépen, lassan rászoktam az alkoholos italokra. Jól esett, önbizalmat növelt, feszültséget oldott, majdnem tíz éven át, mígnem már általam is utált mélységbe juttatott, mint azokat, akikre vagy mélységes megvetéssel, vagy őszinte sajnálkozással tudtam nézni. hát én is eljutottam egyszer erre a pontra. Akkoriban már minden este otthon megittam a két üveg sörömet is.

Egy nyári fürdőzéshez készülődtünk éppen az Omszky tónál, amikor előbb kiültünk a kerthelyiségbe, inni valami hűsítőt. Férjem és fiam üdítőt fogyasztottak, én természetesen sört kértem, és kitöltöttem a pohárba, hogy megiszom, de a Nagy küzdelemből olvasott dolgok nem hagytak nyugtot, kikíváncsoltak belőlem.

Elkezdtem hát mondani a fiúknak nagy lelkesen, hogy mit olvastam a könyvben, amire férjem azt mondta Pisti fiamnak, hogy "Ne figyelj oda, anyád részeg!". Olyan volt ez a mondat, mintha hirtelen hideg vízzel öntöttek volna nyakom. Még hogy részeg! Egy kortyot sem ittam még az előttem álló pohárból, és ezért az előttem álló pohár sörért hiteltelen, amit mondok?! Lelkemben eltelve harraggal néztem a pohár sört, és nem ittam meg. "Akkor befejeztem." - érlelődött meg bennem pillanatok leforgása alatt az elhatározás. "Kész, vége, nem iszok többet."

Nem is ittam, legalább egy fél évig, amikor egy pénteki napon brassóit főztem otthon. Ekkor szabadított meg az Úr véglegesen az alkohol fogságából, mert ez a fél év csak átmeneti kimenő volt, saját erőből.

25. Szabadulás az alkoholtól

Akkoriban már minden péntek este jártam a gyülekezetbe, ahol Háló Sándor lelkész tartott egy sorozatot, ami Jézusról szólt. Ő olyan szépen tudott Jézusról beszélni, hogy bűnbeteg lelkemnek édes balzsam volt minden szava, így szívesen hallgattam. Ilyenkor legalább nem rólam volt szó.

Ez alkalommal is igyekeztem elkészülni a pénteki előkészület munkálataival (bevásárlás, takarítás, főzés, hogy szombatra minden kész legyen), és Isten-tisztelettel kezdeni a szombatot, hallani arról a Jézusról, Akit én régről ismerek, és szeretek.

Igen ám, de a brassói közbe szólt. A szakácskönyv útmutatása szerint ezt az ételt fehér borral kell főzni. Főtt az étel, úgy tűnt, minden rendben is van, csak hogy a boros üveg alján megmaradt egy decinyi bor, és akkor megszólalt a Kísértő: "Ugyan idd már meg, mi az neked, na, idd már meg!" Ki is önthettem volna a mosogató lefolyójában, de én megittam. Olyan részeg lettem tőle, mint az "alban számár". Nyelvem nem forgott, zsibbadt voltam, bizonytalanok a mozdulataim, és tudtam, hogy így nem mehetek el az Isten-tiszteletre, mert talán még csak egyenesen se tudok járni, meglátják, megérik rajtam.

Kétségbe esve, háttal a konyhaszekrénynek támaszkodtam, betakartam két kezemmel az arcomat, és imádkozni kezdtem: "Istenem, csak most az egyszer józaníts ki, kérlek, soha többet nem iszok egy kortyot se!".

Az Úr tudta, hogy fogadalmam komoly, és megadta kérésemet. Abban a pillanatban szín józan lettem, mintha meg se ittam volna a bort, és el tudtam menni az Isten-tiszteletre, tisztelni és imádni az én Istenemet, aki épp az imént mutatta meg szabadító hatalmát.

Azóta az alkohol ellenségem, amit kerülök. Nem azért, mert visszaesnék, hanem mert eszköz a Gonosz kezében, megrontásunkra. Absztinens vagyok, és minden meg nem ivott korttyal Istenemet

szeretem.

26. A pók

Szinte minden állatot nagyon szeretek, de a póktól félek. Régebben megöltem őket, most már mindenféle egyéb megoldással próbálom kitenni őket a lakásból, és a természet rendjére bízom sorukat.

Akkortájt, még a keresztségem előtt, 1992-ben, az Aradi utcai lakásunkban is előfordult néhány nem kívánatos jószág. Egy na a nappaliban voltam, amikor az ajtón át ki akartam menni az előszobába, hogy induljak valahová, de az ajtónyílás kellős közepénél a plafonról csüngött le egy 5-6 cm-es, nagy házi zugpók. Jó nagy volt, és biztos voltam abban, hogy ha átfutok az ajtótok alatt, ez pont a nyakamba fog esni, és én szörnyet halok a rémülettől. Nagyon féltem. Nem mertem átmenni, egyedül voltam, eszközöm semmi, a pók meg nem ment se feljebb, se lejjebb, láthatóan arra várt, hogy elinduljak végre. Szinte farkasszemet néztünk egymással.

Imádkozni kezdtem: "Istenem, mennem kellene, és én nagyon félek attól a póktól, kérlek, vedd el tőle az életet!" A pók, abban a pillanatban, ahogy ezt kimondtam, élettelenül hullott a földre, én öszszesöpörtem, és kidobtam, de megdöbbsentem, és igen mély nyomot hagyott bennem az eset.

27. Szombat a Tátrában

1992 nyarán a Tátrába mentünk nyaralni, kb. tíz napra. Mi amolyan túrázó család voltunk, most is hegyi túrákat szerveztünk magunknak. Akkor már tartottam a szombatot, és ebbe a tíz napba természetesen beleesett egy szombat. Gondban is voltam magamban miatta, hogy most mi lesz. Szép idő volt, sokat kirándultunk a térkép szerinti turista utakon. Közeli városlátogatáson is voltunk, ebéd a vendéglőben, vagy ahol tudtunk, vettünk valami harapni vagy inni valót.

Mengusovce volt a szálláshelyünk. Egyik nap bementünk egy közeli városba, és azt láttuk, hogy az utcán egy kis énekkar valami nagyon szépet énekelt. Olyan érzésem volt, mintha adventista énekek lettek volna, mert jól esett a lelkemnek, mint Jézus hangja, amit ismernek az övéi, bár a szöveget nem értettem, mert szlovák volt. Egy fiú azonban megállt előttem, látva kezemben a füstölő cigarettát, aztán felmutatott az égre, és azt mondta: "My Lord is Jesus." Ez volt az ő bizonyágtétele. Ezt értettem, és tizenegynéhány év múlva is emlékszem rá. Szinte ma is hallom a hangját, és látom, ahogy felmutat az égre.

Ez a figyelmeztetés - úgy emlékszem - vasárnap volt, a szombat után, mert az a szombat különleges volt.

Mivel minden napra be volt tervezve valamilyen kirándulás, el sem tudtam képzelni, hogy fogom a szombatot megszentelni. Az akaratomat nem kényszeríthettem rá családom tagjaira, akik nem voltak meggyőződve a szombat igazsága felől úgy, mint én. Mi lesz tehát? Gyönyörű idő van, semmi se indokolja az otthon maradáást, így a szombatot, ha kirándulunk, ugyanolyan közönséges hétköznapi napként fogjuk eltölteni, mint a többit. Semmivel sem fogom tudni megkülönböztetni a többitől, még ha a természetben vagyunk, akkor sem, mert előbb vagy utóbb, biztos veszünk valamit, - nem tudom, mi lesz.

Péntek este bementem a fürdőszobába, ami együtt volt a mellékhelyiséggel, magamra zártam az ajtót, és letérdeltem imádkozni. Hát, olyan banális hangzik, de most kérjem azt, hogy essen az eső? - tépelődtem magamban. Nekem nem volt jobb ötletem, így hát imádkozni kezdtem: "Uram! Szeretném megtartani a Te szombatodat, de nem látok erre semmi lehetőséget. Kérlek, ha akarod, essen az eső, hogy ne tudjunk kirándulni menni. Ámen!" - s ezzel elmentem aludni.

Hajnamban arra ébredtem, hogy zuhog az eső, és Párom morogva lökdös: "Ezt te rendelted?" - "Igen, - motyogtam álmosan, - de nem rendeltem, csak kértem."

Naplementéig esett az eső, megállás nélkül, folyamatosan. Ki se tudtuk tenni a lábunkat a házból.

Ennivaló volt, így hát pihentünk, ettünk, olvastunk, és a körülményekhez, meg a lehetőségekhez képest nyugodtunk a parancsolat szerint.

Másnap azután megint kisütött a nap, és mehettünk a dolgunkra. Bizony így volt ez. Se előtte, se utána nem esett az eső, csak azon az egy napon, de akkor gondosan naplementéig, és este elállt.

Én akkor, a magam részére azt szűrtem le ebből, hogy ha valaki meg akarja tartani Isten törvényét, annak Isten biztosít lehetőséget.

28. Látogatás a földhivatalban

1992-ben a Geoprivat Bt.-nél dolgoztam, mint földmérő, és munkánk jellegénél fogva (szolgalmi jogot kellett bejegyeznünk a felmért és térképezett telefonkábelek által érintett ingatlanokra) sokat jártunk a földhivatalokba, vízszintes és magassági alappontokért is.

Egy alkalommal, kolléganőmmel a Bencur utcai Földhivatalba mentünk. Ő jól ismerte ott a "lányokat", így én inkább csak kísérő voltam. Sajnos az egyik ott dolgozó hölgynek éppen akkor halt meg a férje, és kolléganőmmel mesélte szomorú helyzetét, a temetés körülményeit, a család dolgait, és látszott rajta, hogy igen mély gyászban van. Megesett rajta a szívem. Úgy szerettem volna megvigasztalni, de éreztem, hogy az én témámmal most nem szólhatok bele a beszélgetésbe.

Elhatároztam tehát, hogy összeszedek néhány könyvet, és majd alkalomadtán beviszem neki a Földhivatalba, mint ajándékot. Gyorsan össze is állítottam a csomagot, de telt, múlt az idő, és valahogy minden közbejött. Sokszor gondoltam rá, hogy: "Na, most már elviszem!" - de megint, és újra és újra akadályoztatva voltam, mintha valaki direkt úgy szervezte volna az életem körülményeit, hogy ne tudjak eljutni hozzá. Már kezdtem nem érteni a dolgot, amikor egyszer csak megnyílt a lehetőség kapuja, és elvittem a csomagot. Persze az is "lóhalálában" sikerült, épp hogy csak munkaidő végére jutva, amikor már nem is biztos, hogy ott van még, ráadásul már túl is voltunk a hivatalos munkaidőn, 16,15-kor. Akár már rég haza is mehetett volna, de nem ment el.

Ott volt, és azt mondta: "Ma 40-dik napja, hogy meghalt a férjem, és én tudtam, hogy valaminek még történnie kell." Úgy vette át tőlem a könyveket, olyan nagy örömmel, mint aki csak erre várt. A többiek már java részt haza is mentek, csak két kolléganő maradt még bent vele kíváncsiságból, mert ő váltig állította, hogy ma még valaminek történnie kell, és olyan elégedett volt, amikor átvette a könyveket, mint aki biztos abban, hogy erre az eseményre kellett várnia.

Akkor értettem meg, hogy az én életem eseményeit az ő hitéhez igazította Isten, pontosan időzítve a csomagszállítást, azért mert ő úgy gondolta, és erősen hitt abban, hogy a negyvenedik napon valami különleges, természetfeletti dolog fog történni. Abban a hitben élt, hogy férje lelke még negyven napig itt van a Földön (abból kiindulva, hogy Jézus is feltámadása után még negyven napig itt volt a Földön), és csak azután megy fel. Gondolom - valamiféle búcsúajándéknak tekintette, amit kapott, nem tudom biztosan, mert mindketten annyira meglepettek voltunk, hogy szinte szóhoz sem jutotunk, csak átadtam, ő megköszönte, és gyorsan elmentem. Mindenesetre a következőket tanultam ebből az esetből:

- Azért, hogy kellőképpen értékelje a könyveket, Isten az ő hitéhez igazította negyven napig az életemet.
- Főleg türelmetlenkedni, amikor nem rajtam múlnak a dolgok, mert Isten kezében vannak.
- Látom azt is, hogy Isten mennyire tapintatosan kezeli az igazság ösvényén még járatlanokat,
- és látom azt is, hogy mekkora értéket képviselnek szemében azok is, akik még nem ismerik Őt.
- Bizony drága kincs Isten számára minden egyes lélek!

29. Magdi az Aradi utcában

Szombatoként gyülekezetbe járogattam, a tizedet intéztem a magam belátása szerint, olvastam E. White könyveit, így éltem hívó életemet, amikor levelet kaptunk Brassóból, Magditól, aki Apukánk ágán unokatestvérünk volt. Azt kérte, hogy egy hétre hadd jöjjön el hozzánk, mert a férje itt dolgo-

zik Magyarországon, és munka közben agyvérzést, szélütést kapott, kórházban van, és szeretne vele lenni. Beleegyeztünk, Magdi megjött. Volt az talán három hét is, amíg itt volt, viszont ez a három hét sok mindenre elég volt.

Pontosan bemutattam neki a szombatra való előkészületet - akkor már elég jól csináltam. Bevásároltam, kitakarítottam, és megfőztem a szombati ételt a családnak. Naplementére kész is volt minden, akkor elmentünk a gyülekezetbe Isten-tiszteletre, és így kezdtük a szombatot. Ő erről az egésztől akkor hallott életében először. Amikor elment adtam neki könyvet, de nem akarta elvinni, viszont, amikor nem nézett oda, becsúsztattam a bőröndjébe a Nagy küzdelmet, és buzgón imádkoztam, hogy ne dobja ki. Egy későbbi levelében azt írta, hogy "Ez az Ellen White még halála után is prédikál." Azután írta, hogy ő és a fia megkeresztelkedtek, és az adventista Egyház tagjai lettek. Misi, a férje is meggyógyult, és otthon munkát talált.

Most már látom, hogy azért kellett eljönniük ide, hogy megismerjék az igazságot, és elfogadják azt. Vagy: "akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van", mert Isten az általunk választott helyzetekből, amik rosszra fordulnak, jót hoz ki számunkra.

Így történt ez Magdiék esetében is. Akkor hozta hozzám őket az Úr, amikor én már képes voltam Hozzá vezetni őket. Hát nem csodálatos?!

Ezek a keresztségem előtt történtek. Amikor pedig az "A" gyülekezet traktátosa szólt a lelkésznek, van itt valaki, egy kívül álló, aki a tizedét könyvekre költi missziós célból, akkor célegyenesbe fordult az életem.

30. A keresztség 1993-ban

Háló testvér volt akkor az "A" gyülekezet lelkésze, és egy alkalommal, amikor megint könyvekért mentem, szólt a traktátos, hogy a lelkész beszélni szeretne velem. Tudtam, hogy arról a nagy, magas, fehér hajú emberről van szó, aki olyan szépen prédikál. Nagyon megilletődtem, hogy vajon mit akarhat tőlem, miért kíváncsi rám, hiszen bennem aztán igazán nincsen semmi különleges.

Két alkalommal beszélgettünk egy keveset, és mindketten zavarban voltunk. Végül én kérdésre, hogy "Nem érzem-e, hogy Isten hív?" - kinyögtem, hogy "De igen, és én meg is akarok keresztelkedni, csak hát még dohányzok, kávézok, (súlyosabb dolgaimat említeni sem mertem), meg azt sem tudom, mit szól hozzá a család (ez csak egy rossz kifogás volt, mert ez érdekelt a legkevésbé). Valójában a legnagyobb akadálynak a bűnös életemet láttam, amivel el se merek indulni Jézus felé." Azt mondta: "Ezek a dolgok útközben el fognak maradni, és innentől kezdve imádkozni fog értem." Na, ettől, ha lehet, egy kicsivel még kínosabban éreztem magam, mert ez az Isten embere, akire úgy felnéztem, velem kezd foglalkozni. Én meg olyan semmi vagyok, és rám fecsérli a drága idejét? Úgy éreztem, hogy nem vagyok elég jó ehhez, nem vagyok méltó rá, bár Jézussal szövetséget kötni mindennél erősebben szerettem volna, akartam, ott élt a vágy a szívemben, különösen amióta megértettem a keresztség mibenlétét és jelentését a Világválság és döntés című könyvből, viszont az egyház tagja nem szerettem volna lenni az emberek miatt, az adventisták furcsasága miatt. Úgy láttam, hogy büszkék a sok tudásukra, gőgösek és felfuvalkodottak, lekezelőek a magamfajta egyszerű bűnössel szemben, és én egy ilyen társaság tagja nem kívánok lenni, mert még a végén olyan leszek, mint ők.

Ezért megkérdeztem a lelkészt, nem lehetne-e úgy megkeresztelkedni, hogy ne legyek az egyház tagja. Azt mondta: "Nem."

Nagyon egyszerű, tömör válasz volt, sehol se tudtam belekötni, így hát megadtam magam, és azt mondtam: "Jó."

Annyira szerettem Jézust, hogy ha kell, hát ezt az "áldozatot" is meghozom a Vele való szövetségkötés érdekében, s ha másképp nem lehet, hát leszek egyháztag. Keresztségem után megértettem, hogy miért van erre szükség.

Fél éves tanulmányorozat következett, amelynek során elsajátítottam az alapvető bibliai ismereteket Háló testvér áldozatos munkálkodása által (azóta is hálás vagyok Istennek azért, hogy őt rendelte ki nekem tanítóul), majd bizottság előtti meghallgatás után a gyülekezet előtti vallástételre került sor, és a gyülekezet keresztségre bocsátott.

A keresztség napja gyönyörű volt! Ez az a pillanat, amiért érdemes élni itt a bűn világában ezen a Földön. Sokan keresztelkedtünk, fehér ruhában voltunk, tele volt az imaház, és mintha angyalok énekelték volna velünk:

"Mily boldog nap, mos tudom én, hogy elfogadtál Jézusom!
Ma árad rám az égi fény, mert lelkem Néked átadom.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.
Imádlak üdvöm, Krisztusom, új ének kél az ajkamon.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.

Megújult már az életem, mert Jézus művelt új csodát.
Most vére üdvöm, életem, és híven vallom szent szavát.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.
Imádlak üdvöm, Krisztusom, új ének kél az ajkamon.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.

A szívem végre megpihen a Bárány Jézus kebelén.
Nem hagyom el Őt sohasem, és mindig Véle járok én.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.
Imádlak üdvöm, Krisztusom, új ének kél az ajkamon.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.

Tanúja ím a Föld, az Ég, hogy áldva Isten kegyelmét,
megfogom Jézus szent kezét, mert Benne üdvöm elnyerém.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.
Imádlak üdvöm, Krisztusom, új ének kél az ajkamon.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.

Ha majd a Menny a Földre száll, köszöntlek téged, Örök Hon.
Ott készít Jézus most nekem helyet a jobbján, jól tudom.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet.
Imádlak üdvöm, Krisztusom, új ének kél az ajkamon.
Boldog nap, áldott nap, elvetted Jézus bűnömet."

Végigsírtam az egészet, mint akinek nagyon sok bocsáttatik meg, ezért hát nagyon szeret. Még most is, 19 év után, hogy írom e sorokat, most is könnyes a szemem, ha visszagondolok azokra a pillanatokra, és egy másik ének jut eszembe:

"Ha visszanézek a megtett útra,
mit Véled jártam, Beléd fogódzva,
a szívem hálás, magasztal Téged,
köszönök mindent Jézus Tenéked.

Ha visszanézek, könny gyűl szemembe,
sok hűtlenségem jut az eszembe,
a szívem hálás, magasztal Téged,
köszönök mindent Jézus Tenéked.

Ha visszanézek, jövőm is látom,
ott vár a célnál égi Barátom,
a szívem hálás, magasztal Téged,
köszönök mindent Jézus Tenéked."

Ekkor: Átmentem a halálból az életbe, és nevem bekerült az Élet könyvébe, amely a Bárányé.

31. Az első gyümölcs - Magdiék keresztsége

Brassóban élő rokonommal Magdival folyamatosan leveleztem. Nem sokkal hazaérkezésük után írta, hogy ez az Ellen White még halála után is élő, mert elolvasta a bőröndjébe csempészett Nagy küzdelmet, és megértette és elfogadta az igazságot. Ő és a fia kb. akkortájt keresztkedtek meg, amikor én is. Írta, hogy sokféle vallásos társaság próbálta őket elcsábítani, de egyik válaszlevelemben megírtam neki, hogy ne menjenek máshová, csakis az adventistákhoz, mert ott az igazságot tanítják.

Ők az én első gyümölcsöm, de nem tulajdonítom a magam érdemének, hanem a Szent Lélek munkájának, én pedig alázattal megköszönöm Istennek, hogy részt adott nekem ebben az igen megtisztelő, szép és felemelő munkában.

32. Magdi látomása

Magdi éppen a Szent Imre Kórházba igyekezett férjét meglátogatni, és a metróból feljőve a Ferenciek terén, hogy a hetes buszhoz átmenjen, elindult az Erzsébet híd irányába. A járdán haladva felnézett az égre, és látta a mennyei Jeruzsálemet. Nem tudni, meddig állt ott így, de nem szólt hozzá senki sem, talán nem volt feltűnő mások számára.

Amikor itt volt, gyakran mondta, hogy valamit mondani akar nekem, de sose mondta el, valami mindig közbe jött, én meg nem kíváncsiskodtam.

Egyszer levélben megírta, hogy ez volt az a különleges dolog, amit el szeretett volna mondani, mielőtt visszautazik Brassóba.

33. Szabadulásom a dohányzástól

Tizenkét évig dohányoztam. Még Nagyiccén laktunk anyunál, amikor elkezdtem. Korábban is éreztem már magamban hajlamot rá, például az általános iskola hetedik és nyolcadik éve közötti nyári szünetben, amikor Éva és Hédi, két barátnőm, akik akkor 17-18 évesek voltak, cigiztek, és átjöttek hozzám, mert anyu napközben nem volt otthon. Ott és akkor én is megkóstoltam, de csak pöfékeltem és majd megfulladtam tőle.

Egyszer viszont éjjel azt álmodtam, hogy dohányzom, és rendesen leszívom a füstöt, és álmomban az nagyon jól esett.

Majd egy rendezvényen az unokatestvérem titokban adott egy slukkot. Ennyi volt a dohányos előéletem, és talán mondhatnám úgy is, hogy ez volt a bevezető.

Később még évekig nem történt semmi sem, hanem egyszer a munkahelyem brigádja brigádgyűlést tartott a Két Medvében, az Üllői úton, egy pincehelyiségben. Én csak később értem oda. Akkor már "vágni" lehetett a füstöt, és úgy döntöttem, hogy ha már meg kell fulladni, legalább élvezzük, és rágyújtottam. Akkor már letüdöztem, és nem is jelentett problémát. Ott kezdődött ez a tizenkét év. Persze otthon mindenkinek megesküdtem rá, hogy nem lesz ennek folytatása, és én erre nem költök pénzt, de lett folytatása, és pénzt is költöttem rá.

A körülmények valószínűleg nagyban befolyásoltak. Anyu állandóan szekált valamivel, és én már attól is gyomorideget kaptam, ha megláttam őt jönni hazafelé. Eleinte seduxenen éltem, ami azt jelentette, hogy bevettem kettőt egyszerre, és az úgy "kiütött", azaz megnyugtató, hogy nem válszoltam vissza anyunak olyan stílusban, ahogy ő szólt hozzám, hanem még mosolyogni is tudtam rá.

Néhány hét után - valószínűleg elfogyott a seduxen - rágyújtottam, és ugyanazt a nyugtató hatást tapasztaltam, sőt, még némi tartást is adott, egyfajta önbizalmat. Anyám persze megbotránkozott

ezen, és csak annyit tudott mondani, hogy ő nem ilyen lánynak nevelt engem. Azt nem vette észre, hogy ő sodort ebbe a helyzetbe, én meg nem mertem megmondani neki.

Hat évig laktunk anyunál, és ennek az időszaknak a végén úgy éreztem, hogy ha ő nyugdíjba megy, és állandóan itthon lesz, én világgá megyek, mert azt már biztosan nem tudom elviselni. Ekkor Isten segítséget küldött, pedig még nem is voltunk semmiféle szövetséges viszonyban, és nem is kértem Tőle, Ő mégis segített oly módon, hogy azok, akiknek volt érvényes lakásigénylésük (nekünk volt), pályázhattak felújítandó tanácsi lakásra, és így jutottunk mi is a hatodik kerületben egy kis lakáshoz. Így menekülhettem ki anyu karmai közül, de a dohányzás akkorra már fogva tartott. Eltelt öt év, majd onnan is továbbköltöttünk, és ismét eltelt vagy négy év az újabb lakásban is, ami közel volt az "A" gyülekezethez.

Még a keresztségi felkészítés ideje alatt is dohányoztam, és el sem tudtam képzelni, hogy én ezt valaha is abba hagyom, hiszen: "Mi lesz velem, ha többet nem gyújthatok rá?" - kérdeztem a lelkészemet, amire ő mondott valamit Jézussal kapcsolatban, meg, hogy el kell indulni az úton, és a többit Istenre kell bízni, meg ő is imádkozik értem, de az az igazság, hogy válasza nem igazán ülepedett meg a fejemben, hanem egyre csak az előbbi kérdés lüktetett bennem.

Egyszer a nővéremtől kaptam egy címet valami kis cédulán, ami segít a leszokásban. Jól emlékszem, ahogy az autóban ültem, parkoltam éppen, és mivel már olvastam Isten szabadító hatalmáról (azt hiszem a Játék a tűzzel című könyvben), teljességgel el is hittem, hogy Istennek ténylegesen van hatalma megszabadítani bárkit bármiféle szenvedélytől, és én nem egy kis cédulán található cím nyomán nyert segítséggel szerettem volna leszokni, hanem Isten szabadító hatalmát akartam megtagasztalni, úgy, ahogy ezt olvastam a könyvben másokkal kapcsolatban.

Markomba szorítva összegyűrtem a cédulát, és a sarokba dobtam kicsit dühösen, mert én nem önerős megoldásra vágytam, hanem az Élő Istennel akartam találkozni ebben a szabadulásban. Sikert. Elmondhatom, hogy Ő, az Élő Isten, minden rezdülésemre figyel, és jól érti azt. Beteljesítette a szívemben élő vágyat.

A keresztség előtti negyedik napon éppen az "A" gyülekezet könyves boltjában "volt dolgom", amikor az ajtóban megállt Háló testvér, és csak a szemével kérdezett, hogy: Megkeresztelkedek-e most szombaton? Én meg biccentettem, hogy: Igen. Így beszéltek meg, hogy akkor keresztelkedek. Bár a dolog bizonytalan volt - azóta már megfigyeltem, hogy sok esetben szinte az utolsó pillanatig kétséges - de pontosan tudtam, hogy engem hat lovas szekérrel sem lehetne ettől visszatartani, akkora vágy élt bennem a Jézus Krisztussal való szövetségkötésre a szent keresztségben, mert ez az én döntésem, ez az én elhatározásom, ezt (azaz önmagamot) én adhatom Neki.

Pedig a "hat lovas szekér" még ott lapult a zsebemben: egy doboz cigi és a gyufa. Ám attól, hogy kimondtam az igent, négy napra erőt kaptam, és nem gyújtottam rá. Én ugyan szentül hittem, hogy ez végleges, de hétfőn reggel, amikor munkába indultam, az első utam az éjjel-nappali közértbe vezetett, mert a zsebemben lapulót ugyan száműztem méltó helyére, a szemetesbe, de meg kellett(!) vennem a cigit, akaratom ellenére, és rá kellett(!) gyűjtanom, és sírva, kétségbeesve szívtam el a következő másfél év első cigijét, és nem értettem, hogy Jézus miért nem szabadított meg az újjászületés fürdőjében a keresztség alkalmával ettől a gyalázatosan káros szenvedélytől.

Abból viszont, hogy rab vagyok, és valaki rabságban tart, életemben először megsejtettem valamennyit, de hogy ez meddig fog tartani, és mi lesz a vége, egyáltalán hogyan lesz vége, fogalmam sem volt, így hát "illegálisba vonultam" magán-nyomorúságommal, azaz titokban dohányoztam, mert nem akartam senkit se megbotránkoztatni, azt meg végképp nem szerettem volna, ha a gyülekezetben kiderül, mert tudtam, hogy kizárás jár érte. Ha pedig kizárnak, én többet oda be nem teszem a lábam szégyenemben, és akkor sajnos ez a fiamat is elviszi onnan. Leginkább attól féltem, hogy a gyülekezettől való elszakadás majd magával hozza az Istentől való eltávolodást is, és ez rettenetes lett volna.

A gyülekezetben persze néhányan sejtették, hogy mi van, de nagyon tapintatosak voltak, nem szóltak, csak egy-egy ráutaló megjegyzés talált meg olykor: "Mindig megfájdul a fejem, ha dohányoznak a környezetemben, és most is fáj a fejem". Észrevettem én a célzásokat, de előbbre nem jutottam. Volt aki mentegetett, hogy a régi ruha biztos magába szívta és megtartotta a szagot, de egy éles orrú testvérnő csípősen megjegyezte: "Micsoda dolog az, hogy nem mossa ki a ruháját?!" Ez a "nem mossa ki a ruháját" ma is itt visszhangzik a fülemben. Kimostam én, nem attól volt az dohányszagú,

csak arról, hogy bajban vagyok, nem mertem szólni senkinek sem. Meghúztam magam, és bíztam abban, hogy egyszer majd csak megértem, miért is van mindez, de leginkább hogy az Élő Isten mégis csak megszabadít majd.

Így telt el másfél év. Bujkálva, titokban, hazugságokban, reménykedve és összeroskadva, egyszer fent, másszor lent. Néha imában még kértem is az Urat, hogy szabadítson meg, de az is elég gyengécske volt. A munkahelyemen is titkoltam, bár az egyik kolléga tett egyszer egy furcsa megjegyzést, amitől megint üldözöttnek éreztem magam. Férjem előtt is lebuktam, úgyhogy teljes kudarc volt az életem. Sírva magyarázkodtam: "Te nem tudod, mennyire nehéz ez..." Valahányszor a gyülekezet értem imádkozott, egy kicsit mindig reméltem, hogy hátha most, de nem, és már majdnem szerte foszlott minden reményem, amikor megtörtént a csoda.

Sokszor, amikor gyötört a kétség, hallottam magamban Jézus hangját, és mindig ugyanazt kérdezte: "Nem bízol bennem?" - és én sose mertem kimondani az igazat, mindig azt válaszoltam, hogy: "De, bízom Benned." Nem voltam őszinte, mert valójában magam sem tudtam, hogy bízok-e, vagy nem, amíg egyszer fájón ki nem mondtam a keserű választ: "Nem. Nem bízok Benned. Nem értelek! Másokat megszabadítasz, engem miért nem?" Nem késett a válasz. Jézus egy képet elevenített fel bennem a múltból válaszként. A kép a következő volt:

Keresztségemre készülve a munkahelyemen közöltem a munkatársaimmal, hogy ezen túl ne hívjanak ki kávézni és cigizni a kis konyhába, mert már nem kávézok és nem dohányzom. Előzmény: nem sokkal korábban a főnökünk bejelentette, hogy ő mostantól leszokott a dohányzásról. Mindenkit ámulatba ejtett, mert csaknem mindenki dohányzott a csapatban. "Hú, Feri! Hát hogyan?" - "Csak elhatározás kérdése, gyerekek." - csattant a könnyed válasz, és ettől mi dohányos rabszolgák, még jobban le voltunk taglózva. Én is úgy néztem fel rá, mint egy "félistenre". Bárcsak én is ilyen könnyedén el tudnám határozni magamat, de nekem ez nem ment. A gyógynövényes cigi is olyan rossz volt, mintha macskapiszokkal töltötték volna meg, akkor inkább már a nikotinos.

Volt úgy, hogy hazafelé menve bedobtam a kukába a cigit, az öngyújtót, gyufát - mert valahol azt olvastam, hogy az eszközöktől való megszabadulás segít az agynak megfelelő döntést hozni, és vártam a hatást. Volt, hogy földre dobtam, megtapostam, mert máshol meg azt olvastam, hogy ez segít, csak éppen már ráolvasást nem végeztem, de amit saját erőből lehetett, azt én mind megtettem, és mindhiába, pedig akkor már talán nálam jobban senki sem sóvárgott úgy a füstmentes élet után, mint én, mert ez nekem első sorban az és Istenem iránti hűségem egyik zászlaja lett volna, és nem tűzhettem ki.

Hát persze bejelentésemet követően tőlem is megkérdezték: "Edit! Te se? Hogy-hogy?" - "Hát, tudod Feri, csak elhatározás kérdése, - nem?!" - hangzott a keserű, cinikus válasz, és ezzel Feri tovább is ment. Sajnos nem azt a választ kapta, amit hallania kellett volna, hogy: "Tudod megkeresztelked, Jézus Krisztussal szövetséget kötök, és mivel a testem a bennem lakozó Szent Lélek temploma, ezért többé már nem károsíthatom azt a dohányzással." Valami ilyen választ kellett volna kapnia, és ezzel megvallottam volna Jézust az emberek előtt, de én ezt nem tettem meg, mert féltem, hogy megint kigúnyolnak, kinevetnek. Egyszerűen gyáva voltam, és megtagadtam Jézust. Így Ő sem vállalhatott fel engem ebben a témában a Menny előtt. Ezért nem szabadultam meg a dohányzástól a keresztség vizében. Kaptam ott más ajándékot (erről majd később), de ezt nem.

Ezután Jézus másfél évig tanította nekem, hogy mennyire nem elhatározás kérdése az én szabadulásom. Alapos lecke volt, megértettem tanítását, és soha nem felejttem el. Az biztos, hogy most már soha senkinek nem fogom azt mondani, hogy csak elhatározás kérdése, hanem, hogy: "JÉZUS KRISZTUS SZABADÍTOTT MEG."

Azon a héten megint értem imádkozott a gyülekezet. Kicsit reménykedni kezdtem, vagy már nem is... Már rég megadtam magam a látszólag megváltozhatatlannak. A körülmények is érdekesen alakultak: náthás voltam éppen. Az mindig jól jött, már amikor még reménykedtem a saját erős megoldásban, mert olyankor kevesebbet tudtam elszívni. Ugyanakkor igen erős szükségét éreztem Jézus közelségének, mert tudtam, hogy csak Ő segíthet rajtam. Ezért kezembe vettem a Jézus élete című könyvet, hogy visszataláljak ahhoz a Jézushoz, akit tizennégy éves koromban megismertem a Világ reménye című könyv lapjain, és Akit azóta igen csak szem elől tévesztettem. (Ennyi év után már, amióta Jézussal élek, tudom, hogy milyen veszélyes dolog Nélküle élni. Dehogy engedném el a ke-

zét még egyszer, soha, egy pillanatra sem!). Olvasni kezdtem tehát a könyvet, de éreztem, hogy olvasás közben nem jár át az a jó érzés, amit tizennégy éves koromban tapasztaltam. Mindezek ellenére mégis úgy döntöttem, hogy elvonatkoztatok az érzéseimtől, és mindezek ellenére tovább olvasom a könyvet, mert szükségem van Jézusra. Meg kell(!) találnom Őt, RAGASZKODOM Hozzá. A hét egyik napján, talán még vasárnap volt, férjem és fiam elmentek valahová délelőtt, és én ott-hon maradtam egyedül. A helyzetet kihasználva azonnal rágyújtottam, és a konyhaablakba állva szívtam el a cigit, kifelé fújva a füstöt. Ez a földszinti ablak egy sötét belső udvarra nézett, és rács volt rajta, ahol folyton tanyázott néhány pók, amiktől én nagyon féltem. Az ablakrács még inkább éreztettem velem, hogy rab vagyok. Ez alkalommal is, ahogy ott füstöt eregetve ácsorogtam, félve tekintettem hol a bal oldali, hol a jobb oldali sarokban tanyázó házi zugpókok felé, és rettegve vártam, mikor rohan rám egyszerre mindkettő. Ez persze csak az én félelmem volt, sohasem történt meg, mert ezek a pókok sokkal féltőbbek, és ekkora élőlényre nem támadnak. Én azért mindenestre intenzíven féltem tőlük, főleg azért, mert pontosan tudtam, hogy nem az Úr útján járok, és egy ilyen helyzetben nem is merek segítséget várni Tőle.

Közben, a rácsba kapaszkodva, azon tűnődtem, hogy miért kell mindennek így lennie, amikor egy belső hang azt mondta, hogy: "Te(!) nem akarsz megszabadulni tőle."

- "Ééén? - Csodálkoztam el a kijelentésen - én már hogyne akarnék megszabadulni tőle! Hát ezen küszködök már másfél éve!", de a válasz mindig ugyanaz volt: "Te(!) nem akarsz megszabadulni tőle."

Mást nem mondott, minden berzenkedésemre ugyanazt. Mondhatom, nagyon fájt ez a lelkem mélyére döfött tör, és az elég hosszadalmas vitatkozás után kénytelen voltam belátni, hogy ez a hang a lelkem mélyére lát. Ha ennyire következetesen ragaszkodik álláspontjához, akkor még nálam is jobban ismer engem. Végül megadtam magam, bementem a belső szobába a helyre, ahol imádkozni szoktam, és ezt a rövid imát mondtam: "Uram, az a baj, hogy én nem akarok megszabadulni a dohányzástól, ezen segíts kérlek!"

Azonnal jött a válasz: "Menj el az orvoshoz, és írasd fel a TABEX-et!"

Na nem mintha eddig ezt nem ismertem volna, de Aki a lelkem mélyére látott, Annak igaza volt. Azért nem íratam fel eddig, mert valójában tényleg nem akartam. Dédelgettem káros szenvedély nevű "gyermekemet", ám Isten munkálja bennünk az akarást és a véghez vitelt is egyaránt, és ennek az isteni munkának eredményeképpen most már képes voltam ezt is akarni annyira, hogy valóban elmentem az orvoshoz, és felíratam a TABEX-et. Az orvostól a gyógyszerházig tartó úton csak azért nem ugráltam örömben, mert láttak az emberek, és nem értették volna örömöm okát.

A használati utasítás szerint öt napig kellett szedni a gyógyszert, és lehetett mellette dohányozni, ám az ötödik napon abba kellett hagyni a cigit. Ez az öt nap életem egyik boldog szakasza volt, mert "már látszott az alagút vége", és úgy tűnt, hogy viszonylag "fájdalommentesen" tudok majd szakítani kedvenc szenvedélyemmel.

Eljött az ötödik nap, és én nem tudtam abbahagyni. Akkor jöttem rá megint, hogy mennyire rab vagyok. Ott álltam az előszobában a kis asztalka előtt, előttem a gyógyszer és a cigi, és tehetetlenségemet, további lehetőségeim korlátait átérezve széttártam a karom, és azt mondtam Istennek: "Uram! Tart a gyógyszer amíg tart, itt a cigi is. Ezt szedem, azt szívom, de nem tudok megszabadulni úgy, ahogy reméltem, vagy ahogy a használati utasításban áll. Most már Te következ."

Ez pénteken volt, utána szombat következett, amikor csak reggel és este szívtam el egy-egy szálát, de egész nap nagyon hiányzott, viszont mindig igyekeztem úgy tenni, mintha én nem dohányoznék. Talán azt gondoltam, megszokom a nemdohányzásomat? Lehet, nem tudom, nagyon nehéz időszak volt a lelkiismeretem számára.

Vasárnap reggel lett, 1995. május 20. Fiunk 17. születésnapja. Mint minden vasárnap reggel, a jól beidegződött szokás szerint, most is korán keltem fel, a gondos családanya látszatát keltve, hogy ki-menjek az éjjel-nappali boltba, friss péksüteményért a reggelihez. A valódi ok persze az volt, hogy mindenki tudtán kívül végre rágyújthassak a reggeli első szál cigire. Persze hoztam péksüteményt is a reggelihez, így még magamat is sikerült jól becsapni.

Odaálltam hát felöltözve az előszobában a kis asztalkához, amin a táskám volt, benne a pénztárca, kezemben a szatyor, hogy kivegyem a táskám rejtekéből a cigit, gyufát, és a kabátzsebembe csúsztathassam. Azonban amint ott álltam, hogy ezt a cselekedetet végrehajtsam, egyszer csak azt érez-

tem, hogy a testem mellett lógó két karomat nem tudom megmozdítani, hogy a táskámba nyúljak. Mintha lefognak volna. Kicsit megijedtem, és arra gondoltam, hogy : "Most mi van? Lebénultam?" Ahogy ott álltam percekken át, így megdöbbenve, értetlenül, felettem éreztem Isten szeretetét, hatalmát, valami végtelenül jó, megfogalmazhatatlan érzelmi melegséget, miközben egy hang így szólt hozzám: "Mehetsz, szabad vagy."

Sohasem fogom elfelejteni azt az utat a boltig oda és vissza, SZABADON! Az első utam szabadon! Azóta nem dohányzom, és ennek már 17 éve, és nem is érzem szükségét.

Egy darabig attól féltem, hogy a rég áhított szabadság csak délibáb, mert volt már példa arra, hogy több napig nem dohányoztam, konkrétan a keresztségem előtt, így aztán egy ideig nem is mertem szólni senkinek sem az átélt élmény felől, csak hallgattam csendben, és figyeltem, de többé nem tért vissza a rettegett rém a megállíthatatlan kívánság képében. Ez az élmény a Vörös tengeri átkelést juttatta eszembe egy négy soros kis versben.

KÉT NAP MÚLVA

(a dohányzástól való szabadulásom második napján)

Még látom a Vörös tengert,
még itt hullámszik előttem.
Az Úr nekem utat nyitott,
amely mások felett bezáródott.

Néhány nap múlva a Bibliában Isten rámutatott a 91. Zsoltár 14. versére, hogy megnyugtasson a délibáb felől: "Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt." Tovább is van, de nekem akkor ennyi volt az időszerű üzenet. Igyekeztem is sokféleképpen kifejezni Istenhez való ragaszkodásomat.

Ezen a tavaszon vettünk Érdén egy építési telket, és amikor már félig-meddig állt a ház, azon gondolkodtam, hogy vajon ide is úgy fogunk majd költözni a rossz levegőjű fővárosból a jó levegőre, hogy dohányzok, és anyósoméék elől is külön bujkálnom kell, és már kezdtem megtervezni és egyben attól rettegni is, hogy a ház mely részeiben, hogy fogok menedéket találni, de még mielőtt felépült volna a ház, az Úr megszabadított engem, és már nem kellett többé azon tépelődnöm, hogy hol fogok titokban dohányozni. Én annyira felkészültem erre, hogy még a Bem téri zöldségest is jól megjegyeztem magamnak, mert ott lehetett kapni cigarettát, és lám az Úr teljesen átírta rémséges terveimet. Kisegített a bajból, és mire elérkezett 1995. augusztus 30-a, már szabad voltam, nikotintól mentesen élvezhettem a tiszta levegőjű kertés családi házat, a rigófüttyös zöld fűvel. Be kell valanom, az építkezés kezdetén erre azért nem számítottam. Megajándékozott az Úr tiszta levegővel, és elvette félelmeimet, rettegésemet, a lebukás veszélyét. Áldom és magasztalom Őt ezért az Ő nagy szabadításáért!

Amikor valami jót alkotunk, azt általában ki is szoktuk próbálni. Az Úr is engedte, hogy az ellenség megkísértsen ebben a dologban, és ez számomra is jó volt, mert erőt merítettem belőle. Következett a PRÓBA, amelyben tapasztalattá vált az ige, mi szerint: akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad, pontosan úgy, ahogy az meg van írva a Jn. 8,36-ban, és így olvasható szó szerint: "Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek." Csak annyit mondhatok, hogy bizony ez így van.

Nos, egy alkalommal, amikor a munka végeztével elmentek a kőművesek a házból, - már ott laktunk, és fűtöttünk, mert korán kezdődött a tél - , ott hagytak egy üres cigis dobozt a vegyes tüzelésű kazán tetején, és én éppen akkor mentem le a pincébe, hogy begyűjtsak a kazánba. Megláttam a Sophieane-s zacskót, és az a gondolatom támadt, hogy: "Fogadjunk, hogy van benne egy szál!" Megnéztem, volt. Ha lehet szépnek nevezni egy cigarettát, hát ez az volt. Egyenesen, gyűretlenül, tisztán, hófehéren állva, keményen húzódott meg ott a zacskó élében észrevétlenül, mintha csak rám várna. Már biztos, hogy az se tudott róla, aki üresnek véelve a zacskót, ott hagyta a kazán tetején, mint valami tűzre valót.

Jött a kísértő hang: "Na, gyűjts rá! Hiszen ez csak egy szál, és most éppen nincs itthon senki, úgyis be fogsz gyűjtani a kazánba, füst lesz, ez meg el fog veszni közte. Nem dohányzol már, persze, csak ezt az egyet szívd el! Ugyan már! Csak ezt az egyet!"

Begyűjtöttem a kazánba, megfogtam a zacskót, összegyűrtem a kezemben, és mosolyogva dobtam be a tűzbe, mert VALÓBAN SZABAD VOLTAM. Már volt szabadságom VÁLASZTANI A JÓT, amit korábban nem tehettem meg. Régebben erre nem tudtam volna NEM-et mondani. Most igazán szabad voltam, mert visszakaptam a szenvedély rabságából megszabadultan a döntési képesség szabadságát: mondani IGEN-t, mondani NEM-t. Ez a szabadság, amivel még rabságom előtt - tudtalanul ugyan, de - helytelenül éltem, rabságom idején meg nem volt választásom, utána viszont megint lett, mert visszakaptam, és most már tudtam helyesen élni vele korábbi tapasztalataim hátterén, mert a rabság is egy tapasztalat az ellenségről, annak kegyetlen, zsarnok uralma felől.

NEM-t mondtam, és boldog voltam, hogy az Úr kipróbálta hitemet, amelyben ilyen módon én is megerősödtem. Ez is azok közé tartozik, amelyeket, amíg élek, nem felejtök el, s az örökkévalóságban is emlékezni fogok arra, hogyan szabadított meg Jézus Krisztus, a Felkent Szabadító - mert neve ezt jelenti - a szenvedély rabságából.

D I C S Ó S É G É R T E I S T E N N E K !

A bosszú:

Az ellenség nem tágít, és ha már nem győzhetett le, hát bosszút áll, mint ahogy miután Isten Fiát sem győzhette le, hát üldözni kezdte a követőit.

Évente 2-3 alkalommal biztosan előfordult, hogy azt álmodtam, hogy nem dohányzom, csak azt az egy szálát szívom éppen el, és álmomban egészen valóságosnak éreztem számba a nikotin keserű és ízét, agyamban a lelkiismeret-furdalás gyötrelmét, amíg fel nem ébredtem a kínzó álomból: "Hú, de jó hogy ébren vagyok! Csak álom volt. Istenem, de jó, hogy nem valóság, csak álom volt!"

Kénye, kedve szerint gyötört ezzel éveken át, aztán odébb állt. Legalábbis remélem, mert már jó ideje nem jelentkeznek többé ezek a rémálmok.

34. A rigófütytös zöld fű

Miután anyu meghalt, a hátrahagyott házat a kis kerttel nekünk kellett gondozni. Sokféle tervünk volt a házzal kapcsolatban. Többek között az, hogy egy tetőtér-beépítés során odaköltözzünk, és majd egyszer a nővéremekkel együtt ott lakunk. Akkor ők külföldön éltek, még vagy hat évig, mi meg minden hét végén a ház és a kert gondozását végeztük. Ott aludtunk, nyírtuk a fűvet, rendet tartottunk, és egészen észrevétlenül, de kezdtük a magunkénak érezni, mígnem egyszer nővérem jelezte, hogy haza fognak költözni, mert a kislányuknak iskolába kell menni, és azt csak itthon lehet. Szerettük a kertben a rigófütytös zöld fűvet, és ez most egy csapásra odalett. Férjem úgy döntött, hogy vesz valahol egy telket, ez volt az érdi telek, egy kis hétvégi faházzal. Volt megint rigófütytös zöld fű, több is mint addig, voltak szép virágok, tujafák, és úgy éreztem, hogy mindent, amiről lemondtam a nővérem javára, azt most Isten sokszorosan visszaadta nekünk. Emlékszem a pompásan virágzó almafára is, gyönyörű volt, szinte édeni szép.

35. Ezer forint a posta előtt

Ez már keresztségem után történt. Háló Sándor: Isten prófétai lámpása című könyvének korrektúráját másoltam abból a célból, hogy elküldjem neki postán. Akkor még nem volt saját fénymásoló, és a Bem téren, egy papír-írószer boltban másoltattam, ami majdnem ezer forintba került. Akkor (1996-ban) az elég drága volt nekem. Ahogy beültem az autóba, hogy a másolatot borítékoljam a postai feladáshoz, címzés, stb., hirtelen egy hang megszólalt, és epésen azt mondta: "Na, erre jól ráfizettél!" - "Nem baj, - válaszoltam, - az Isten majd visszaadja nekem".

Ezzel átmentem a postára, és feladtam a küldeményt. A feladás költségével együtt az összes kiadás pontosan ezer forint volt.

Amikor kiléptem a posta ajtaján, egy férfi állt előttem, a kezében tartott egy ezer forintos címletet, és azt mondta: "Ezt magának hoztam."

A fejemben lezajlott párbeszédéről csak hárman tudtunk. A Kísértő, aki úgy küldi gondolatait, hogy

azt az ember szinte a sajátjaként éli meg, csak fura mód, nagyon idegenek, tudott róla még az Úr, meg én, és most ott állt egy ember, egy negyedik, aki nyilvánvalóan nem tudott erről a párbeszéd-ről, kezében pontosan azzal az összeggel, amire azt mondtam, hogy az Úr majd visszaadja nekem. Meglepetésemben csak nagyon nehezen tudtam kinyögni pár szót: "Nekem? Igen? Tényleg?" - valami ilyesmit. A férfi pedig, aki egyébként a második szomszédunk ismerőse volt, gyorsan elmondta, hogy: "Tudja, szomszédasszony, még ősszel elvittem azt a kettő autógumit az udvarukról, hogy majd eladom. Mostanra eladtam, és pont ennyit kaptam érte. Tessék. Ez a magáé." - "Köszönöm." - válaszoltam, még mindig ámulva a csodán, hogy éppen akkor, éppen annyi és éppen ott... Akkor döbbsentem rá, hogy Isten figyel és reagál a magamban kimondott szavakra is.

36. A villámcsapás

Az évet nem tudom pontosan, talán 1997 vagy 1998 lehetett, és már arra sem emlékszem, hogy mi volt az a csodálatos dolog, amit átéltem, de azt tudom, hogy az Úrral való kapcsolatban éltem át valami csodálatos dolgot, amivel közelebb kerültem Hozzá. Csak az érzésre emlékszem, arra, hogy rendkívül felüdítő volt tengernyi bánatom közepette, egészen kiváltságos, és én rendkívül megtisztelve éreztem magam tőle.

Ekkor történt a következő eset. Aznap vihar közeledett, anyósom, apósom, férjem kint voltak a kertben, én a nappaliban, és a párom bekiabált, hogy: "Edit! Kivitted a macskákat? Nincs a házban egy se?" - "Nincs." - kiabáltam vissza, és ez hazugság volt, mert a Saci ott feküdt bent, - jól tudtam. Abban a pillanatban hatalmasat dörgött, villámlott az ég, és a villám ott csapott le a mi házunk és a szemközti ház között, az út közepén. Óriási csattanás volt, még a riasztónk is beindult tőle, és csak másnap hajnali négy órakor állt le, amikor kimerült az akkumulátora. Én pedig éreztem, hogy amint a földi apa pofon vágná gyermekét a hazugság miatt, de nem teszi, hanem csak az ajtófélfára üt, mert túl erős lenne az ütés, és ezt azért teszi, hogy éreztesse a haragját, úgy sújtott le mellettünk ez a villámcsapás. Én nagyon is tudom, hogy ez nekem szólt, ez egy nekem szánt "pofon" volt, mert egy ilyen csodálatos élmény dacára meg mertem engedni magamnak a hazugságot. Azóta van a lelkembe írva: Nem szabad hazudni.

Soha azelőtt, és azóta sem történt ilyen eset, mármint a villámcsapást illetően, de akkor igen.

Azért tanulságos ez az eset, mert Isten népével kapcsolatban azt olvashatjuk Ésaías próféta könyvében, hogy:

"... Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lőn nekik megtartójok." (Ézs 63,8)

Isten népe tehát olyan fiakból áll, akik nem hazudnak, és nekik van megtartójuk. Komoly lelki tanulság ez számomra.

37. Drog-ima

Az egyik testvérnő a gyülekezetben megkért, hogy imádkozzak a lányáért, mert drogozik. Imádkoztam hát érte buzgón, és később hallottam, hogy a lány már "tisztá" a drogtól. Áldott legyen a SZABADÍTÓ Isten!

38. OKJ vizsga (ekkor döntöttem el, hogy leírom a tapasztalataimat)

Egy kilenc hónapig tartó számítógépes tanfolyamra jártam 1998-1999-ben. A vizsga napjának reggelén imában kértem az Urat, hogy juttassa eszembe a hallottakat, tanultakat, mert nem akarok puszkálni. Egészen pontosan ez úgy volt, hogy először elhatároztam magamban, hogy nem fogok pus-

kázni, és csak utána kértem az Úr segítségét.

Napközben úgy alakult a programom, hogy mielőtt a vizsgára elmentem volna, fiammal, aki igen jártas volt informatikai kérdésekben, éppen a DOS rendszer konfigurációs állományáról beszélgettünk. Átnéztem még a tankönyvben is az arra vonatkozó részt, és a szóbeli vizsgán pontosan azt a tételt húztam, amiben éppen ez szerepelt, és szó szerint visszaemlékeztem a tankönyv szövegére is. Mintha csak fel kellett volna olvasni belőle. Ez igen meglepett.

A gyakorlati vizsgára kevés volt a megszabott két óra, így a végén az excel feladatot már csak éppen formázgatni tudtam, amikor jött a vizsgabiztos, és elkezdte átnézni. Őt csak a számítások érdekelték, és én lepődtem meg a legjobban, hogy a megfelelő helyeken ott voltak a helyesen kiszámított értékek.

Valószínűleg az előttem vizsgázó menthette el így a megoldott feladatát, én meg kapkodásomban azt nyitottam meg. Még szólni sem tudtam, amikor már máshoz ment a vizsgabiztos. Ezeket az értékeket persze én is ki tudtam volna számítani, csak már nem volt rá időm.

Még sohasem éreztem Isten gondoskodását ennyire részletekbe menően, és én sem puskáztam a szóbeli vizsgán, pedig a lebukás veszélye nélküli lehetőség volt biztosítva! Látványosságai vagyunk a világegyetemenk - jutott eszembe.

Minden eredményem ötös lett. Hálás vagyok Istennek érte, és hálából egy könyvet kezdtem írni Neki, Isten cselekedetei az életemben címmel. Abból írom át most ezeket a tapasztalatokat a honlapra, hogy mindenkivel megoszthassam, bátorításul az Istenben vetett bizalom iránt. Engedelmeskedjete Istennek, és bízzatok benne, és minden nap csodát láhattok az életetekben és másokéban is, akikért imádkoztok, mert "jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme" (118. Zsoltár 1.).

39. Az utolsó vonat

Egyik éjjel azt álmodtam, hogy egy pályaudvaron voltam. Utazni készültem egy csoporttal, akiket magam választottam ki, és siettem az embertömegben át a kijelölt vágány felé, ahol az indulásra kész vonatom állt.

Eközben megláttam egy, az enyémmel párhuzamos, tőlem nem messze lévő másik vágányon álló vonatot, és a végénél ott várakozott Mónika, a nővérem kislánya, aki akkor mintegy öt éves lehetett. Majd felszálltak a vonatra, és az ő vonatuk elindult. Nagyon szép vonat volt, és fenséges méltósággal húzott kifelé a pályaudvarról, egyre gyorsuló tempóban, mint egy ezüst csík.

Megbűvölten álltam, nézve a lenyűgöző szépséget, és közben azon gondolkodtam, hogy miért is nem vagyok ott én is. Nekem is azon a vonaton kellene lennem, mert az a vonat "ODA" megy, és "ODA" csak az az egy vonat megy. A többi is arra felé indul, de "ODA" egyik se érkezik meg.

Ekkor elmondhatatlan szomorúság öntötte el a lelkemet, olyan erővel, hogy felébredtem rá. Nem értettem, miért álmodtam ezt, hiszen megkeresztelt adventista vagyok, úgymond "jó vágányon", és mégis volt valami figyelmeztetés ebben az álombeli történetben, ami lassan kezdett körvonalazódni előttem.

1. Ne menjek a magam feje után - sugallta ezt a magam választotta társaság.
2. Még így is el lehet véteni a megfelelő irányt, azt, amelyik a Mennybe visz, mert "ODA" csak egyetlen út vezet, és ez az út Jézus Krisztus, az út, az élet és az igazság. Nélküle biztos, hogy eltévedek, még egyházon belül is.

40. A papa halála

Apósommal (papa) és anyósommal (mama) sok bajom volt, mert soha sem szerettek engem. Mintegy tizennyolc évi házasság után, az újonnan épített házban, külön lakrészszel ugyan, de összeköltöz-

tünk. Volt egy épületen belüli átjáró is a két lakás között. A problémák megsokasodtak. Kivágták legszebb tujafáimat, kiüldöztek a kertből, a hátam mögött áskálódtak ellenem, rosszindulatú megjegyzéseiket néha még hallottam is, a férjemet igyekeztek ellenem hangolni, különösen vallásos életem terén, hogy mit engedhet meg nekem és mit nem, és így tovább. Közben én folyamatosan imádkoztam az üdvösségükért, megtérésükért, bizonyoságot is tettem nekik, amikor csak alkalom nyílt rá, de úgy tűnt, mind hiába.

Amikor aztán megmérgezték Lidi macskámat, akit nagyon szerettem, és tőle sok szeretet is kaptam, akkor betelt a keserűség pohara. Ez volt az utolsó csepp a pohárban, mert minden pohár betelik egyszer. Lelki állapotom annyira leromlott, hogy napi vásárlásaimat és egyéb ügyeimet intézve már az utcán is folyamatosan sírtam. Akkor Istenhez fordultam, és - bár szégyellem ugyan - de bőjtben, imában, sírva kértem az Urat, hogy szabadítson meg tőlük, mert ezt már nem bírom tovább.

Látszólag sokáig nem történt semmi, és talán én is inkább csak keserűségemben találtam ezt mondani az Úrnak, de azokban a hónapokban kezdtek jelentkezni apósomon a betegség tünetei, csak még nem szólt felőle, mint később megtudtam: a sűrűbb vizelési inger, és onnantól kezdve folyamatosan romlott az egészségi állapota. Később, az orvosi vizsgálatok eredményeképpen megtudtuk, hogy prosztatából kiinduló, rosszindulatú hólyagdaganata volt, ami közel hét hónap leforgása alatt el is vitte.

Amint a betegség haladt előre, a szenvedés fokozódott, imádkoztam érte, hogy az Úr enyhítse szenvedését, mert minden gonoszságuk ellenére is valahol szerettem őket, vagy szerettem volna szeretni őket, minden esetre nagyon sajnáltam, főleg azért, mert a család döntése szerint nem volt szabad megmondani neki, hogy halálos beteg, és így nem is próbálhatott meg alternatív gyógymódokat, amik felől pedig nagyon fogadkozott még egészséges korában. Egy darabig abban a tévhitben élt, hogy meg fog gyógyulni, csak a betegség közepe táján fogott gyanút, hogy talán ebből már még sincs visszaút.

Egyszer még - utoljára - megpróbáltam beszélgetni vele Istenről, mert a papa ufo-hívő volt, de egyre agresszívebb magatartást váltott ki belőle a téma, és így inkább, amilyen gyorsan csak lehetett, visszavonultam, hogy ne hozzak ki belőle még több rosszat Istennel szemben.

Már nem volt több lehetőségem, csak azt kértem imában Istentől, hogy mielőtt meghal, utoljára még imádkozhassak vele együtt. Lehessen úgy, mint "a lator a kereszten", aki az utolsó pillanatban elismeri Őt, és elfogadja személyes megváltójának. Kértem egy utolsó lehetőséget, és meg is kaptam.

Ez egy pénteki nap volt. Emlékszem, nővéremmel azokban a hetekben már beszélgettünk a papa hamarosan várható haláláról, és elmondása szerint ő azt kérte Istentől, hogy mutassa meg nekünk, hogy az örök életre, vagy a kárhozatra alszik-e el. Ha az örök életre, akkor szombatra már nyugodjon békességgel, betöltve az életében sohasem tisztelt parancsolatot. Ez legyen számunkra a jel.

Péntek volt. A mamáék rokonai jöttek látogatóba, de csak rövid ideig maradtak, papához be se mentek, mert már nagyon gyenge volt, talán aludt is éppen. Amikor indultak, a mamával együtt én is ki akartam kísérni őket, de egy hang visszatartott: - "Te inkább menj vissza a papához!"

Visszamentem, leültem az ágya szélére, két kezembe vettem jobb kezét, ahogy szoktam, - mert akkoriban már fogni kellett a kezét, amit felváltva csináltunk, vagy a mama, vagy én, aki éppen ráért, hogy ne féljen, mert félt, és sírt is - és hangosan így imádkoztam: "Uram, kérlek, bocsásd meg a bűneimet, és emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a Te országodban, ámen!" Ennyi volt, és már jött is vissza a mama, közös erővel tisztába tettük, majd gyorsan felmentem az emeletre, átöltözni, hogy a pénteki bevásárlást elintézzem. Egyszer csak hangosan kiabálva szaladt át a mama, és a hangjából már érezhető volt, hogy baj van: - "Edit, gyere gyorsan, nézd meg, mi van a papával!" Lerohantam, és láttam: arca megsárgult, mint a pergament, orrán kifolyt a cola, és merev-mozdulatlan lett, feje félre billenve. - "Anyuka, a papa meghalt." Ő meg: - "Jaj, ne még! Most mit csináljunk?" - Korábbi beszélgetéseinkre emlékezve javasoltam, hogy öltöztessük át, amíg meg nem merevedik. E szerint cselekedtünk. A pénteki bevásárlásból nem lett semmi. Telefonáltam a férjemnek, az orvosnak, és ment minden a maga útján. Mire beköszöntött a szombat, a papát elvitték, és bár egy nagyon szomorú, de megbékélt szombat köszöntött ránk. A papa is megnyugodott, imáink is meghallgattak, amint kértük.

41. A papa fehér ruhában

Nem sokkal a papa halála után álmodtam azt, hogy a papa itthon van, nálunk a konyhában, ott áll mellettünk, ahogy beszélgetünk, de fiatal, üde, és fénylő, fehér ruhában van, és rendkívül szép. Élesen különbözött mindannyiunktól.

42. Lecke az Úrtól (álom)

Gyakran beszéltem a gyülekezetben, a nővéremnek és másoknak is a papa halálával kapcsolatos dolgokról, és valahogy mindig úgy alakult, hogy inkább az én személyem domborodott ki benne, mint sem Istené. Mindig az, hogy én mit tettem érte, hogyan és mennyit imádkoztam érte.

Ekkor az Úr adott egy álmot, rögtön az előző után.

Álmomban angol nyelvvizsgán voltam, egy hatalmas, gyönyörű tanteremben. Év közben oda jártam tanulni. A vizsga eredménye felől nem voltak kétségeim, mert tudtam, hogy mindent tudok, mindent jól csináltam, és hát ennek megfelelően ötösre számítottam.

Legnagyobb meglepetésemre azonban indexem megfelelő rovátkájában egy akkora elégtelen virított, pirossal beírva, hogy szárai alul, felül kilógtak a cellából, és a talpa a nyomaték kedvéért alá volt húzva. Szóval egy nagy, piros, talpas egyes!

Nem akartam hinni a szememnek, és reklamáltam az indexeket kiosztó osztályfőnökömnél: - "De hát miért? Én mindent jól csináltam!" - "Ha nem tetszik, lehet menni a reklamációval a szaktanárhoz." - ez volt a válasz.

Nem mentem a szaktanárhoz, de a következő évet mégis elkezdhettem, kegyelemből.

A két álom egymásutánisága felett, és ez utóbbi értelmé felett sokat gondolkodtam reggel, amikor a szombatiskolát tanultam. Gondolatvilágomba újra és újra visszatértek az álmok, és gondolkodtattak, és nem hagytak nyugtot mindaddig, amíg meg nem adtam magam Istennek, hogy Ő értesse meg velem. Azt mondta: - "Az egy dolog, hogy te a papa körül mindent jól csináltál, imádkoztál érte és vele, de mindez elégtelen az üdvösséghez, ha nincs Krisztus helyette meghozott áldozata. Csak így üdvözülhet, kegyelemből, ahogy te is."

Ezek után, ha valakinek beszéltem a papa halálának körülményeiről, már nem én voltam az első helyen, hanem Isten, és az, hogy Ő mit tett érte a Golgotán. Dicsőség érte Istennek!

43. Egy szombat a horvát tengerparton

Abban az évben, amikor a papa meghalt, ősszel a férjem és én, kettesben elmentünk a horvátországi Rogoznicába, ahol Pisti és barátai is voltak már korábban, nem sokkal előttünk. Nem volt semmi különös a nyaralásban, csak az az egy szombat, amit a tengerparton töltöttünk.

Reggel Pityu azt mondta, hogy ő először uszikal egy kicsit a vízben, aztán én megtartom neki a szombatiskolát, eszünk, pihenünk, és nagyon szép szombatunk lesz.

Uszikalással kezdődött napi programunk tehát a terv szerint. Még kora reggel volt, a szél kicsit erősebb, a locsi-fecsi hullámok a köveken hangoskodtak, a part, ahol én ültem, kicsit magasabban volt, így alig érttem, mit mond nekem vízben uszikaló párom, a mondat végét pedig már egyáltalán nem érttem, és pont a lényegét: - "Majd integetek neked arról a szigetről", és mutogatott a sziget irányába. - "Mi van? Nem értem!" Csak azt láttam, hogy úszik, úszik el, egyre távolabb a parttól.

Még kiabáltam utána, de nem hallotta, csak ment kijelölt célja felé. Talán sejthettem úti célját, mert még utána kiabáltam, hogy nem jó felé úszik, de ezt se hallotta meg. Egyenesen a nyílt tenger felé haladt, ahol hajókat láttam közlekedni.

"Istenem, mi lesz velem?"

"Istenem, segíts, kérlek!" - és innentől kezdve egyfolytában imádkoztam, hangosan, sírva, nyögve, könyörögve, mert veszélyt éreztem, és azt, hogy nem segíthetek.

Sokáig láttam még fejét a hullámok között itt-ott felbukkanni, aztán eltűnt, és már nem láttam tovább. A látóhatár is homályos, párás volt. Kész. Eltűnt Pityu a tengeren, és nem tudom, mi lett vele. Görcsöt kapott, megfulladt, elvitte egy cápa... - szörnyű gondolatok gyötörtek, és hirtelen egyedül maradtam a parton. Idegenben, idegen ajkú emberek között. Gondolatban megözevegyültem, és átéltem, ahogy egyedül megyek haza az autóval, itt hagyva őt valahol a tengerben. Ezt az érzést nem kívánom senkinek sem.

Ekkor felkeltem, érezve, hogy semmi értelme annak, hogy itt egyedül üljek tovább, meg valamit tenni is kellene, elmentem hát a szállásunkra, ahol a szállásadónk tudott magyarul, hátha tud segítséget szerezni. Sajnos most is részeg volt, mint általában mindig, de mozgósította a szomszédot, aki németül tudott, és volt egy motorcsónakja, amivel Pityu után indultunk. Ő azon az állásponton volt, hogy az ilyen eltűnt turistákat a közeli öbölben lehet megtalálni, mert az eddigi gyakorlat ezt mutatta, de Pityu nem volt ott, és így visszamentünk. - "Majd előkerül - mondta, - ne izguljak."

Visszamentem a partra, és a szombatiskolai füzetem hátsó oldalán egy térképet rajzoltam a környezetről, és Pityu útirányáról. Helyzetem teljesen reménytelen és kilátástalan volt. Csak ültem, sírtam és imádkoztam órákon át. Akkor horvát asszonyok jöttek, és kérdezgettek, de csak a hangsúly alapján értettük egymást. Kérdezték, hogy: "Megvan-e már a férjem?" - "Nincs." - ráztam a fejem, és ezzel ők már el is mentek, majd odahoztak egy fiatalembert, aki tudott magyarul, és amint kiderült a szállásadónk fia volt, és neki is volt motorcsónakja. Megnézte az általam rajzolt térképet, és azonnal elindultunk a helyes irányba, Pityu keresésére. Akkor már délután három óra felé járt az idő, és őszintén szólva nem sok reményt fűztem Pityu megtalálásához.

Ahogy így suhantunk a motorcsónakkal egyre távolabb a parttól, egyszer csak Zoltán meglátta Pityu fejét a vízben. - "Ott van! Nézze csak, ott van!" Lelassította a csónakot, felálltam az ülésről, mert én még nem láttam, és ahogy abba az irányba mutatott, a hullámok között én is észrevettem a felbukkanó, eltűnő fejet. Most már egyértelmű volt, hogy ő az. Alig hittem el. Úszott a másik part felé. Lassan mellé húzódtunk, megálltunk, s amikor végre észrevette a háta mögött érkező csónakot, csodálkozva megfordult, hogy most mi van, mi is történik, mit keres ott mellette egy motorcsónak. Persze, amikor engem meglátott a csónakban állva, rögtön minden világos lett. Fel volt háborodva, hogy mit zaklatom őt, miért nem hagyom úszni: - "Mi van? Mit akarsz?" - valami ilyesmit mondogatott, én meg csak ennyit: - "Most nem verlek meg, otthon majd megbeszéljük." Hajóskapitányunk szerint pedig szerencséje volt, hogy mi fogtuk ki, mert ha a vízi rendőrség találja meg, nagyon megbünteti, ugyanis a parttól száz méternél távolabb nem szabad úszni.

Hálás voltam Zoltánnak, aki semmit nem fogadott el a segítségért. Arrafelé ez így szokás, és hát sajnos nem egyedi az eset, de ez szerencsésen végződött, és ennek láthatóan ők is nagyon örültek. Leginkább azért Istennek voltam hálás, aki emberi segítségeket küldött egy idegen helyen, egy teljesen reménytelen helyzetben, ugyanis később megtudtam Pityutól, hogy a sziget csúcsán már imádkozott, hogy Isten segítsen neki visszajutni, és amikor visszafelé úszott, már érezte, hogy kezd kihűlni, és egyáltalán nem volt biztos abban, hogy partot ér. Az már csak "hab a tortán", hogy nem is jó felé úszott vissza a három kilométerre lévő szigetről.

Isten nélkül - azt hiszem - meghalt volna a tengerben. Köszönet NEKED Istenünk!

44. Démon a padláson I.

Bibliaköri beszélgetések során értesültem arról, hogy egy közösségünkben kiszakadt, neves testvérnőnk milyen téveszmét vall Jézus Krisztus testlételével kapcsolatban, konkrétan azt, hogy Jézus emberi természete bűnre hajló volt, és ezt tanítja is az általa létrehozott felekezetben. A tanbeli bibliai igazságot ismerve elszörnyedtem ezen, és mivel húsz évvel korábbról ismerem a testvérnőt, le-

velet írtam neki, amelyben kedvesen és barátságosan bemutatkozva - mert már biztosan elfelejtett engem - felvettem vele a kapcsolatot. Megírtam a levelet, és biztos voltam abban, hogy erre válaszolni fog. A megírt levelet lezártam, és félre tettem, hogy majd holnap feladom a postán.

Ekkor zajt hallottam a padlásról. Tudni kell ehhez, hogy a padláson nem volt semmi sem, csak néhány hajópadló, hogy szükség esetén közlekedni lehessen, mert a gerendák közt is csak a puha hőszigetelő anyag van, alatta meg a vakolt mennyezet, és félő rálépni, mert átszakadhat.

Mégis, a zaj olyan volt, mintha széket vagdostak volna dühösen a padlóhoz, már ha lenne padló, meg szék odafönn, és szaladgálás is hallatszott, dübörgéssel. Az, hogy biztosan a padlásról jött a hang, abból is tudható volt, hogy I. Picur nevű macskám is felnézett, és riadt tekintettel követte a hirtelen irányváltásokkal ide-oda cikázó valamit, amit látni nem lehetett, de ő érzékelte, mint ahogy a rongydarab, vagy szőnyeg alatt játékból húzogatót ujjunkat is. Én igazából attól az arckifejezéstől rémültem meg, amit Picuron láttam. Kisvártatva a macska rémülten elrohant, le a földszintre.

Mindezt a tetőtéri lakóterületen érzékeltük. Akkor én is kimentem az irodahelyiségből, és szóltam a fiamnak, hogy ő is nézze meg, és ő is hallotta, hogy dübörgés van a padláson, ahová egyébként a tetőtéri folyosón található, felcsukható létrán kívül (ami éppen a fejem felett volt) nem lehet máshonnan feljutni. Szóltunk apának, aki lent aludt a nappaliban, hogy van valami a padláson. Felvászorgott az emeletre, lefeküdt az iroda szőnyegére, és aludt tovább. Az egészről semmit sem észlelt.

Nem is neki szólt.

A zaj megszűnt, de másnap reggel folytatódott a démoni terror azzal, hogy I. Picur két kanárit kivadászott a kalitkából, és megette őket. Az ösellség tudta, hogy ezzel nagy szomorúságot okozhat nekem, különösen a lakás-szerte szétszórt madártollak látványával, ahogy próbáltak menekülni szerencsétlen kis madarak. Este a félelem, alig mertem elaludni, reggel a szomorúság, de a levelet elküldtem. Tudtam, hogy mindez a cirkusz a levél miatt volt. Jött is válasz, amit áttanulmányozva egy huszonnégy oldalas válaszlevélben megírhattam a testvérnőnek, hogy mely pontokon téves a Jézus Krisztus testlételét érintő nézete. A levelet végül személyesen adtam át neki.

Érdekes dolgok ezek, mert sem előtte, sem utána, indokolatlanul soha nem történtek ilyesmik, csak akkor.

45. Démon a padláson II.

Később, talán másfél évvel ezután történt, hogy a férjemnek szerettem volna elmondani a nővérem tapasztalatát a kismadár hangjával együtt szóló "Kelj fel!"-ről, amit - úgy tűnt - ő szívesen meg is hallgatott volna, mert a körülmények éppen úgy formálódtak, de csak a harmadik nekifoháskodásomra sikerült, ugyanis valahányszor belekezdtem a történetbe, dübörgés hallatszott a padlásról.

Pityu először leszaladt a nappaliba, de én már nem mentem vele, csak mondtam neki, hogy nem onnan jön a hang. Azután feljött ismét az emeletre, én újra kezdtem mondanivalómat, amikor megint dübörgés volt. Ekkor meg a pincébe szaladt le, de az sem az a hely volt, ahonnan jött volna a hang. Én már tudtam, hogy mi ez, és amikor Pityu ismét feljött az emeletre, lehetett hallani, ahogy a ház északi felétől a déli vége irányába határozott léptekkel elfut (távozik) valaki, pedig nincs is padlóburkolat a padláson. Elment a démon, és én végig tudtam mondani nővérem tapasztalatát Istennel és a kismadárral.

46. Papa az ajtóban (álom)

Egyik éjjel azt álmodtam, hogy apósom, aki már meghalt, ott áll a bejárati ajtó előtt, de nem ő az, hanem az alakját rosszul felvevő démon, mert áradt belőle a gonoszság, és borzasztóan féltem. Ez a félelemérzet minőségében más volt, mint amikor csak úgy általában fél az ember. Ez azonos volt

azzal az érzéssel, amit a 8. számú tapasztalatomban írtam le, amikor éjjel arra ébredtem, hogy egy sötét tömeg áll az ágyam mellett, és árad belőle a félelem felém. Ez ugyanarról a töről fakadt.

47. Könyveladásban az Úr megvigasztalt

1999. 12.15. szerda: néhány héttel ezelőtt elhoztam a Kiadóból 12 db Jézus élete című könyvet, 10 db Bibliát, és még néhány más könyvet, hogy karácsony közeledtével áruljam majd a Bem téren. Gondoltam, kérek majd az Önkormányzattól engedélyt a közterületen való árusításhoz.

Annyira biztos voltam a dolgomban, hogy már az árcédulákat is megírtam, engedélyt azonban nem kaptam, mert a fenyőárusok már elfoglalták a helyet, és különben is, jóval korábban kellett volna írásban beadnom a kérelmet.

Elég szomorú voltam. Azt gondoltam, hogy az Úr biztosan nem akarja, hogy így árusítsuk a könyveket, pedig előtte még imában kértem is, hogy kaphassak engedélyt. Nem kaptam, hát szomorú voltam.

Délután jött az állatorvosunk, és miután minden állatot beoltott, elmenetele előtt megmutattam neki az előre odakészített Bibliákat és a Jézus élete könyveket. Azt mondta, Bibliája van, majd kezébe adtam a Jézus élete könyvet, belelapozott, és megvette. Hatszázötven forint volt.

Csak most értettem meg, hogy az Úr módszerei mások, mint az enyéme. Nem vásári portékát kell csinálni a Bibliából és a Jézus életéből, hanem szívtől szívig, személyes kapcsolat útján értékesíteni. Követnem kell az Ő módszereit, és nem a saját fejem után menni, mert az nem célra vezető.

Nagyon boldog voltam, hogy egy könyv gazdára talált, és azért is, hogy megértettem valami fontosat az Úr munkamódszeréből. Köszönöm Uram! Te adtad el a könyvet!

48. A malomban

Megismerkedtem az érdi malomban az eladóval, aki elmondta, hogy a Hit gyülekezetébe jár, és vasárnap is oda fog menni Pestre.

Imában kértem Istent, hogy őrizze meg őt a démoni lelkek befolyásától, és adja, hogy ne érezze jól magát köztük.

Később felkerestem néhány könyvvel, és a beszélgetés során elmondta, hogy volt ott vasárnap, de valahogy olyan hideg volt a légkör, és nem érezte igazán jól magát köztük. - Hála Istennek!

Amikor a könyveket eladtam neki, hazamenet bevásároltam. Ahogy az autóból vittem a szatyrokat az ajtó felé, a lépcső előtt csúnyán elestem a szatyrokkal együtt. Tudom, hogy ez az ellenség boszúja volt. Megrándult a bokám, és sokáig nagyon fájt. Így még vasárnap se mehettem volna el a könyvmunkába, de mégis elmentem. Jól befásliztam a bokámat, és Isten megáldott a munkában: négy könyvet sikerült eladni. - Hála Istennek!

49. Az autópályán, hazafelé

Egy alkalommal, hétköznap délután háromnegyed ötkor erős késztetést éreztem, hogy imádkozzák a férjemért, aki még nem volt otthon. Este hét-nyolc óra felé jött haza, evett, aludni mentünk, és elalvás előtt az ágyban mesélni kezdte, hogy délután háromnegyed ötkor az autópálya belső sávjában ment, amikor még nála is gyorsabban, hirtelen elzúgott mellette egy másik autó, amikor éppen sávot váltani készült. Hajszál híján úszta meg - saját bevallása szerint - a balesetet, én meg elmondtam, hogy nekem éppen akkor kellett imádkoznom érte.

Így visel gondot rólunk az Úr. Dicsőség legyen Neki érte!

50. Vízi túra

2000. augusztus 22-én történt a soha el nem felejthető esemény. Férjemmel kettesben vízi túráztunk egy hétig. Egyik reggel, amikor felkelt a nap, kezdett a szél is erősödni. A Duna vize szinte soha nem volt sima, mindaddig egy kicsit "göröngyös" volt, tehát tíz-húsz centi magas hullámocskák. Most is így volt, de most ezek a hullámok kezdtek erősödni. Mire elkezdtek a csomagolást, hogy tovább induljunk a táborhelyről, már olyan erős, fenyegető volt a szél, hogy a Dunán tarajos, mély hullámok jelentek meg. Talán nem érték el az egy méter mélységet, de a közelében járhattak. Előző nap már evezünk húsz-harminc centiméteres hullámok között, és mondhatom, elég kellemetlen volt, ugyanakkor nagyon fárasztó. Szinte alig lehetett a víztestet elkapni a lapáttal, hogy húzni lehessen egyet a hajón. Mintha az "üres hullámvölgyeket" lapátoltuk volna, és hát alig haladtunk valamit. Csak ha a partra néztünk, akkor volt észlelhető némi haladás, de lehet, hogy az is inkább a sodrásnak volt köszönhető, mivelhogy lefelé evezünk a Dunán.

Ezektől a hullámoktól azonban már kifejezetten féltem. Pityuval ugyan még tréfálkoztunk a szél fellett, és a sátor szétbontása közben elmeséltem Jézus történetét, amikor szavával lecsendesítette a háborgó tengert. Csak parancsolt az elemeknek: "Hallgass, és némulj el!", majd én is odaszóltam a viharoknak: "Hallgass, és némulj el!", de éreztem, hogy szavaim mögött nincs erő, meg el is szégyelltem magam, mert ez nagyon komolytalan dolog volt, és nem helyén való. A szél persze nem állt el, mi is folytattuk a csomagolást.

Amikor azonban Pityu bement a sátorba, összegöngyölni a hálósákokat meg a gumimatracokat, gyorsan hátra mentem a partról a fűzfák közé, mert tenni kellett valamit, letérdeltem és így imádkoztam: "Uram, Teremtő Istenem! Úgy félek ettől a hullámozó víztől. Kérlek, csendesítsd le a szelet, a vizet, mert egyedül csak Te benned bízom! Ámen!"

A kenu padjain ülve megreggeliztünk, a szél fúj, összeraktuk a megmaradt apróságokat, és - lesz, ami lesz - vízre szálltunk. Pityunak valószínűleg kevesebb veszélyérzete volt, mint nekem, ő szerette is a Dunát, a vízi túrát, én (bevallom) soha sem, csak miatta voltam ott. Vízre szálláskor már lehet, hogy nem voltak olyan nagyok a hullámok, de akkor már én ezt nem vettem észre, annyira hatása alá kerültem a vízbe fúlás lehetőségének. Csak így utólag emlékszem vissza rá. A vízre szállással voltam elfoglalva, és azzal az érzéssel, hogy hát kértem, de nem igazán teljesedett be. Na, mind egy, lesz, ami lesz. Én kértem, a többi az Úr dolga. Azt tudom, hogy Ő mindig vigyáz rám.

Át kellett eveznünk a túlsó oldalra, mert ott még volt napközben árnyék. Elég széles is volt azon a szakaszon a Duna. Valószínűleg csukott szemmel eveztem, annyira féltem, mert a környezetem változásából semmit sem észleltem, pedig történt valami.

Már túl voltunk a Duna felén, amikor hátul a csónakban megszólalt a férjem: - "Milyen szélcsend van, és milyen sima a víz! Csak nem te machináltál valamit?"

A víztükörré néztem, és csak akkor tudatosult bennem igazán a tükörsima Duna és a nagy csendesség. "És lőn nagy csendesség" - ez tényleg ilyen volt. - "Én nem machináltam, hanem imádkoztam. Amíg te a sátorban voltál, én hátul, a fűzfák közt kértem a Teremtőt, hogy csendesítse le a szelet." - ment a válasz hátra a kormányos felé.

Ez történt, és ez annyira látványos volt, hogy Pityu nem is tudta szó nélkül megállni. A nyomaték kedvéért pedig, hogy jól megjegyezzük, egész napra ilyen tükörsima szélcsend volt. Emlékszem, ettől a nagy csendtől és a hihetetlenül sima víztükör látványától megfélemltettem, hogy jelen van az Isten. Akkor, ott ezt érezni lehetett.

Szükséges megjegyezni, hogy amíg én észre sem vettem a változást, a Teremtő Pityut megszólaltatva hívta fel a figyelmet arra, hogy meghallgatta az imát, hogy Ő itt van, jelen van, és hogy ne menjek el mellette hálaadás és köszönet nélkül, és rendkívül hálás, hangos "KÖSZÖNÖM ISTENEM!" hagyta el az ajkamat.

A csend elkísért minket egész nap, amíg csak aludni nem mentünk, de csak aznap. Ez az a bizonyos se előtte, se utána effektus, hogy ne legyen összekeverhető még véletlenül se valamiféle időjárás

változással. Másnap már ugyanolyan "göröngyös" volt a Duna, mint szokott.

Bajor László verse illik ide, címe: A csöppnyi kis világ

Egyetlen szót szólt. A vihar elült,
s Genezáret tavára béke szállt.
Bármit mondott is, mind beteljesült,
Minden egyes szó valóra vált.
Engedett Neki a világegyetemben
minden bolygó, és minden kis virág,
csak egy van, mi dacos, engedetlen,
az emberszív, e csöppnyi kis világ.
A dühtől háborgó emberi szívet
még Ő sem enyhítheti meg.

Bélpoklosokat gyógyított meg sorban,
a gennyes seb behegedt sebtiben.
Megszállott, vagy vak volt, s ha ült a porban,
a béna is ép lett egyszeriben.
Engedett Neki a világegyetemben
minden bolygó, és minden kis virág,
csak egy van, mi dacos, engedetlen,
az emberszív, e csöppnyi kis világ.
A bűn poklához ragaszkodó emberi szívet
sajnos még Ő sem gyógyíthatja meg.

Halottakat is vittek hozzá esengve.
Hívó szavára mind életre kelt.
Ha össze volt is Lázár kötözve,
hívó szavára szabad lett, s hú barátira lelt, mert
engedett Neki a világegyetemben
minden bolygó, és minden kis virág,
csak egy van, mi dacos, engedetlen,
az emberszív, e csöppnyi kis világ.
A hitetlen, halott emberi szívet
sajnos még Ő sem nyithatja meg.

De lecsendesítheti szíved viharát,
és meggyógyítja minden ragálytól,
csak egyet kér: adjad néki át,
s megőrzi az örök haláltól, mert
Enged Neki a világegyetemben
minden bolygó, és minden kis virág, s
csodás változás megy végbe szívedben
amikor újjászületik e csöppnyi kis világ.
Csakis az átadott emberi szívet
mentheti meg, s teheti boldoggá.

*

Epilógus a félelemről

Féltem ettől a vízitúrától. Ahogy a napok közeledtek az indulás időpontjához, egyre erősödött bennem a félelem. Sokat gondoltam arra, hogy most már jobban úszok, erősebb vagyok, kitartóbb, talán merészebb is, és mégis, számomra is érthetetlen módon egyre erősebben féltem, pedig hát jónak ígérkezett:

- nincs főzés, mosogatás, mert étteremben eszünk,
- van szúnyogriasztó,

- vannak jó hálózások,
- és csak négy nap az egész.

Ugyan mi történhet? Az Úr gondot visel ránk, - és mégis féltem. Nem értem, igazán, még ma sem (2000.09.13.).

Az Úr valóban gondoskodott arról, hogy túl sok baj ne történhessen. Az indulás előtt, négy nappal korábban köszöntött be a "mikulás", keresztül húzva minden fürdési és úszási lehetőségemet, és "valakinek" talán emberölő szándékát is ezzel.

Nem tudjuk pontosan, milyen és mekkora küzdelem folyik a gonosz erők és a védelmünkre kirendelt szent angyalok között a számunkra most még láthatatlan világ birodalmában, de meg van írva a 93. Zsoltár 1. versében, hogy "aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenható árnyékában nyugszik az".

Azt tudom csak, hogy fájó hassal és derékkel eveztem a tűző napon, vízzel, lubickolással nem hűsíthettem a perzselő hőséget, és mégis, határozottan éreztem, - ahogy korábban a félelmet is -, hogy hálás vagyok ezért Istennek, mert visszatartott, megmentett valami szörnyű dologtól, ami ott leselkedett rám.

Szinte hallottam lelki füleimmel: "Ne zúgolódj, ne panaszkodj! Érted történt mindez."

Pityu ugyan felajánlotta az indulás reggelén, hogy maradjunk inkább otthon, de valami arra sarkalt, hogy mégis csak menjünk el, s most már tudom, hogy jól tettem, mert mindezt csak kint, a Duna vizén lehetett megtapasztalni, és háborgó lelkivilágom lassan lecsendesedett, és lelkemben is "lőn nagy csendesség".

51. Időbeosztás

2000. szeptember 13-a volt, sok mindent kellett aznap elintéznem. A nap nehéznek ígérkezett. Reggel - szokásom szerint, kevés kivételtől eltekintve - imában kértem az Urat, hogy meg tudjam szerezni a világosság Üzenete Alapítvány részére a szükséges adóhatósági igazolásokat, és még az Adóhivatalba le is tudjam adni. A feszített tempó ellenére sikerült is mindez, hála az Úrnak érte.

Hanem amikor a Fővárosi Önkormányzat Adócsoportjától távoztam, tudtam, hogy az autóm parkoló óráján van még fél óra. Elvesztett pénz - jutott eszembe.

Mi is lesz ezzel a fél órával? Így tűnődtem magamban, amikor autóm felé haladva, a Váci utcában valaki megállított azzal, hogy adományt gyűjt a szegények élelmezésére. Adtam. Beszélgetni kezdtünk, kiderült, hogy ő Krisna tudatú hívő, én meg adventista vagyok. Mindebből egy nagyon kellemes beszélgetés alakult ki köztünk, amelynek során alkalmam nyílt bizonyosságot tenni az én Szabadítómról és Megváltómról, aki megszabadított a dohányzás rabságából. Elfogadta az egyházunkról szóló ismertetőt is, névvel, címmel ellátva. Az is kiderült, hogy Lacinak hívják, és így felkerült az imalistámra azok közé, akik számára az Úr áldásaként kérni szoktam az igazi világosságot.

A kérdéses fél óra pedig percnyi pontossággal telt el, és nem hiábavalóan. Áldassék érte az Úr neve, aki az időnek is ura! Ámen!

52. Andrea meghalt

Pár hónapja átmenetileg nálunk lakott a Bem téri Művelődési ház vezetőnöje, súlyos családi problémák miatt. Megkedveltük egymást, gyülekezetbe is járt velem, és készült a keresztségre. Már a tizedik leckénél tartottunk, amikor egy este nem jött haza. Elég zűrzavaros volt az élete, amit igyekezett rendbe tenni, ahogy haladtunk előre a tanulmányban. Azt azonban nem tudtam, hogy súlyos beteg. Depresszós volt, Rivotril szedett. Egyszer mondta, hogy elfogyott a gyógyszere, és a doktornő szabadságon van, nem tudja felírni, pedig talán mással is lehetett volna, ő pedig mondta is, hogy érzi, ahogy megy befele a depresszióba. Egyszer még azt is mondta, hogy úgy érzi, fiatalon fog meghalni. Próbáltam vigasztalni, hogy ez csak a gonosz műve, de sajnos akkor én még nem tudtam azt,

hogy a depresszió milyen súlyos és sunyi betegség, és mennyire oda kell figyelni rá, kezeletlenül meg végzetes.

2001. szeptember 18-a volt, egy programokkal túlszűfolt nap, amikor még az estébe is jócskán bele-nyúlt a sok tennivaló, el kellett vinni az egyik autót a szervizbe még zárás előtt. Nem volt mese, oda kellett érni, mert vártak minket. Én csak azt éreztem egyre, hogy el kellene menni Andreáért a Művelődési Házba, de nem lehetett. Mire elintéztük dolgunkat, és haza mentünk, reméltem, hogy Andrea már otthon lesz, de nem volt.

Egyre nyugtalanabban járkáltam le s fel, végül autóba ültem, és elindultam Érden keresni őt, de nem találtam sehhol. Egy különös érzés kerített hatalmába: Érd üres volt (nélküle). Azt éreztem, hogy nincs itt. Bárhová mehetek Érden, nem fogom megtalálni, és akkor egy belső hang megszólalt, és azt mondta: "Andrea meghalt. Andrea meghalt." Haza mentem, mondtam a férjemnek is, hogy mit hallottam magamban, de ő azt mondta: "Jaj, ne mondj ilyet!" És úgy volt. Másnap érdeklődtem utána a mentőknél, rendőrségen, ahol is négy nap múlva megtudtam, hogy Pesten, a Nemzetközi Hajóállomásnál a Dunából fogták ki a holttestét még aznap, amikor nem jött haza. Igazat mondott tehát a belső hang, és amikor a rendőrségről kijöttem, még mást is mondott: "Andreát meggyilkolták, Andreát meggyilkolták." Soha nem sikerült beigazolni, én azonban hiszek ennek a hangnak.

Ellenségei körében sokan tudták róla, - mint később a szüleitől megtudtam -, hogy depressziós, és volt már öngyilkossági kísérlete is, tehát az alkalom kihasználható volt, és sok "elvarratlan szál" is maradt utána. Évekig mély fájdalom töltött el, ha a Művelődési Háza néztem, de a reménység megmaradt, hogy nem volt hiábavaló az az együtt töltött néhány hónap. Viszlát Andrea az Új Földön!

53. Vidd el ezt a könyvet!

„Az élet utolsó három perce” című könyvet olvastam, és amikor a végére jutottam egy hang azt mondta nekem, hogy „Vidd el ezt a könyvet Miklósnak!”. Miklós Andrea férje volt, és nem a legjobbakat hallottam felőle, így aztán féltem tőle, és eszem ágában sem volt találkozni vele. Ennek megfelelően azt válaszoltam, hogy „Dehogyan viszem!”. A hang kitartóan gyözködött, hogy el kell vinnem a könyvet, én meg sorban előadtam félelmeimet. „És ha a volt felesége jön ki?” A válasz: „Nem a volt feleség fog kijönni, Miklós fog kijönni.” „Lehet, hogy nincs is otthon.” „Otthon van. Menj! Veled leszek.”

Úgy volt. Otthon volt, és ő jött ki a csengetésre. A könyv mellé tettem még a csomagba egy Jézus életét, és egy Bibliát.

Miklós igen meglepődött, amikor meglátott, de nagyon udvarias volt. Megkérdezte, miben segíthet. „Ezt magának küldik. Húsvéti ajándék.” - és ezzel gyorsan el is mentem. Tény, hogy minden úgy volt, ahogy a hang mondta nekem, és hiszem, hogy nem volt hiába való a küldetésem.

54. Andrea után egy másik érdeklődő

Imádkoztam egy parkvárosi gyülekezetért. Lett is egy evangélikus cíó a Parkvárosi Közösségi Házban, ahol egy érdeklődő személy volt, a Közösségi Ház vezetője, akinek keresztségre való felkészítését el is kezdtem 2001 tavaszán, de csak a tizedik leckéig jutottunk el, mert Andrea sajnos szeptemberben meghalt. Andrea elvesztése sokáig fájt, és nagyon megviselt.

Az Úr azonban gondoskodott további feladatról, így megint elkezdhettem az általam oly nagyon szeretett Biblia-tanulmányozást, csak most Ty. Lacival. Az ellenség nem nézi jó szemmel a keresztségre készülöket, és minden lehetséges akadályt az útjukba gördít. Így történt ez most is, és szintén a tizedik leckénél jártunk, amikor elvesztette munkahelyét, és nem tudott kijönni hozzánk Érdre tanulmányozni, de az Úr nem hagyta el, mert később 2006-ban hallottam, hogy megkeresztelkedett. Mégsem volt hiábavaló az Úrral való közös munkálkodásunk. Hála legyen Istennek!

55. Az angyal ölelése (álom)

2002. január-február hónapokban keserves napokat éltem át. Úgy éreztem, hogy senki sem szeret, és roppant magányos voltam.

Akkor, egyik éjjel azt álmodtam, hogy férjem és én felöltözve fekszünk az ágyon, és várunk valamire. Egyszer csak jött egy angyal, egy férfi ruhás alak, felvette Pityut az ágyról, és vitte felfelé. Majd jött egy másik, felvett engem is, és vitt felfelé Pityu után az égbe, de olyan mély szeretettel ölelt magához, mint a legbecsesebb, legdrága kincset. Gyengéden, és mégis azt éreztem, hogy életének egyetlen célja én vagyok (ez nem pontos kifejezés, csak ilyen szenvedélyesen, mégis rendkívül tisztelettudóan, odaadó, tapintatos szeretettel, boldogan mosolyogva, talán ahogy az édesanya öleli drága gyermekét, mint az Úrtól kapott becses kincsét). Csak próbálok keresni az érzés leírásához a megfelelő szavakat...

Ilyen mértékű és minőségű szeretetet még sohasem éltem át, és nem is láttam a Földön senki emberfiától, és csak vitt, vitt felfelé.

Az az érzésem támadt, hogy az az angyal, aki most is itt van velem, őriz, tanácsol, jegyzi még a gondolataimat is, az az angyal szeret engem. Hát mégis csak van valaki ezen a világon, aki szeret engem! Ez nagyon jól esett, s ahogy haladtunk felfelé a sötét úron át, felfelé nézve látni kezdtem a fényt, ahová megyünk, de felébredtem.

56. Párom érdeklődése

Pityu először kezdett érdeklődni Isten iránt, és a keresztségi felkészítő sorozatból nyolc leckét át is vettünk. Micsoda boldogság volt! Azonban az ellenség megállította a folyamatot, s a nagy küzdelemben ezzel egy csatát nyert, de ez csak időleges, mert hiszem, hogy lesz még folytatás. Az Úr kezében vannak a lehetőségek is és az alkalmak is.